

A photograph of two cyclists standing in a volcanic landscape. The cyclist on the left wears a black and blue long-sleeved shirt, black cycling pants, a black helmet, and sunglasses. The cyclist on the right wears a bright yellow-green jacket, black cycling pants, a white helmet, and sunglasses. They are standing on a dirt path next to a large, steaming geyser. The background shows a vast, barren, and colorful volcanic landscape under a cloudy sky. The text "2016 ISLAND" is overlaid in large white letters at the bottom right.

2016 ISLAND

Jirka a Jindřich Hegmonovi

Island jsem s Jirkou objeli v červenci a červnu 2016. Bylo to docela drsné, zima, vítr, pršelo, ale i sluníčko vysvitlo. Bylo to, jako vždy krásné.

Tato kniha nabízí kromě spousty fotografií i naše deníčky, tak jak si je píšeme během cesty. Oba jsem zanechal v takové podobě, v jaké je autor připravil a neprošly žádnou editací jakoukoli třetí osobou.

Zase jsme si bezvadně rozuměli, žádná ponorka, což samozřejmě přikládáme za zásluhu každý sám sobě. Spousta legrace, dřiny, relaxu, hloupých filmů a krásné severské přírody. Už to prostě máme nacvičené a užíváme si to.

Dík všem, kteří nám naši zálibu v cyklocestování tolerují.

By the way, byla to má již desátá expedice.

Cestovní deník otce - Island 2016

18.6.2016-7.7.2016 1484 KM

Cestovatelé : Jirka a Jindřich Hegmonovi

18.6. Cesta na Island

Objet na kole Island je pro nás s Jirkou dlouhodobý cíl. Letos ho realizujeme. Od poslední cesty loni do Helsinek jsem si stihl v únoru zlomit na snowboardu v Saalbachu rameno, v kterém mám asi jedenáct šroubků, bolí a k úplné hybnosti ještě něco málo chybí. Navíc jsem se před necelými třemi týdny stal podruhé dědečkem, Lucka s Nadimem mají krásnou dceru Saru. Pozitivní je, že úraz mne vyprovokoval k dietě a od února jsem zhubnul patnáct kilo a odjíždím s vysněnou váhou pod 100, přesně 99,9 kg a poslední den před odjezdem. Odjezd se trochu zkomplikoval protože Evča byla zase pro změnu ve čtvrtek před našim sobotním odjezdem na operaci přetrhaných vazů na koleně (havárie se psem) a vůbec nevypadala po operaci dobře. Do Vídně jsme vyrazili po dobrém guláši (jaké to slast po pár salátových měsících) za krásného počasí v sobotu kolem poledne. Odevzdali auto i s klíčky na "Parkuj u letiště" a s trochou pochybností, zda auto ještě někdy uvidíme, se nechali odvézt na letiště. Nastalo obvyklé drama při check-inu, kolik máme nadváhu, co máme zaplatit atd.. Oblečen do islandské zimy, jsem se potil skoro čtyřicet minut v řadě u přepážky, kde se platí nadváha. Za tu dobu odbavili dva zákazníci, řešili pře bukování nějakého zpožděného letu. Tak jsem nevydržel a šel jsem se divit, že už nemusíme stihnout letadlo. Odpověď nestiháme, zavazadla máte zadarmo. Ok, ušetřili jsme minimálně 200 Euro. Cesta do Mnichova byl jenom přískok, pak jsme čtyři hodiny čekali. Odesl to výborný řízek a pivočko. Báječně jsem si pochutnal a v noci se mi pak zdálo, že mne Evča upozorňuje, že jsem přibral. Snad ta dieta neskončí bulimií, to by bylo v mém věku na zápis do knihy rekordů.

Celý čtyřhodinový let na Island jsem prospal, ani nabízené jídlo a pití nepožil. Po přistání jsme strávili dvě hodiny lehce napínavým čekáním na zavazadla a transferem do hotelu-motelu Alex. První pocit světlo v noci, mlha, poprcha a kosa. Žádné stromy, rovina. Spát jsme šli před třetí místního času, tudíž u nás v pět ráno.

19.6. Keflavik-Ryejkjavik 49 km

Původní představa byla, že se dnes dopravíme do hlavního města nějakým busem. Není to však daleko, tak jsme se rozhodli vyrazit na kole. Po dobrém karamelovém tvarohu na snídani jsme se pustili do montování kol. Trvalo nám to trochu déle, ale vše klaplo. Venku mlha, větrno a prší. Pak jsme si šoupli na tabletu a iVysílání dohadování nešťastníka Babiše, kterého zastihuje už i komunista Filip, nešlo se na ty jeho kecy dívat, tak jsme vyrazili. Řádně oblečení jsme vyjeli na silnici 41. Už vím co to znamená mží mi do vlasů. Silnice byla po většině asi jediná místní „dálnice“, kde se smí jet maximálně 90, což evidentně místní dodržují a má dvoumetrovou krajnici. Lehce nahoru a dolů a pořád s protivětrek nebo větrem z boku. Trochu jsem se přeoblékl a je mi krásně teplo. Krajina bez stromů, spousta kamení a mechu, v dálí hory se zbytkem sněhu. Posledních patnáct kilometrů jsme se pohybovali po místních cyklostezkách. Hotel jsme našli, ale neměli ještě uklizeno. Tak jsme si dali velmi dobrou pizzu (já sýrovou a tady jí dávají s jahodovým džemem) a pivo mají taky super. Ruka drží a bolavá záda zatím též. Večer jsme ještě šoupli procházku do města na jedinou obchodní uličku plnou hospůdek a barů a k místní moderní katedrále. Večer

pak následovalo tradiční usínání u filmu, tentokrát Orel Edie o jediném anglickém skokanovi na lyžích, co byl na olympiádě. Před sportovním výkonem dobrá motivace.

20.6. 97 km do Helly. Podle Jírky to měla být pohodová rozjížděcí etapa. Byla, proti takovému větru jako dnes jsem ještě v životě nejel. Ráno jsme kolem desáté vyjeli. První jsme vyhledali vilu, kde v roce 1986 praskaly ledy, Gorbačov se sešel s Reganem, podepsali smlouvu, bylo odzvoněno studené válce a komančům začala hořet koudel za prdelí. Oni to však ještě netušili. Zase jsem si musel zakřičet svou oblíbenou větu „tohle by mi ty k.... komunistické nedopřáli“. Ve skutečnosti by mi dnes nedopřáli dvě hodiny jízdy v dešti, z čehož hodinu jsme se snažili vymotat z Reykjavíku. Jenom přestalo pršet začalo stoupání s vrcholem v asi 400 metrech. To by nebyl problém, ale čím jsme byli výš, tím víc fičelo. Uragán buď z boku nebo do protisměru. Na vrcholu byla asi tři kilometrová rovinka. Jel jsem na převod, na který v pohodě šlapu křivoklátský kopec a dnes asi pomaleji. Ani z následného sjezdu to nešlo. Nemám ve zvyku věci vzdávat, ale uvažoval jsem o taxíku. Asi po pěti hodinách jízdy a 60 km jsme se dostali do městečka Selfoss u moře a posílili se kafem, Subway houskou a kolou. Musím se přiznat, že v tom větru jsem absolutně Jirkovi nestačil a musel na mne čekat. Asi díky větší ploše těla nebo možná i nedofouknutým duším, příčinu jako věk nepřipouštím. Po přestávce to bylo do Helly už jenom 36 km s výjezdem na malý kopeček a kromě posledních šesti kilometrů už skoro nefoukalo. I když jsme jeli svižně, stačil jsem Jirkovi v pohodě. Tak buď je to ten vítr nebo duše, co mi Jirka dofoukl. Celý den bylo zamračeno, na levo hory, na pravo zemědělská krajina se spoustou ovcí a volně pobíhajícími koni. Dnes spíme kousek od sopky s nevyslovitelným jménem, kvůli které se před pár léty nelétalo. Před námi masiv s největším ledovcem na Islandu, kromě městeček žádné stromy. Hodně mi to připomíná Aljašku za severním polárním kruhem. Na večeri dvě pivka a báječná ryba. Cena asi čtyřnásobná v porovnání s českými cenami. Rameno v závěru trochu píchalo, ale už je to ok. V těch horách a větru mne to vůbec nebavilo. Jezdilo i dost aut takže jsme museli věnovat spoustu úsilí rovnováze samotné a udržení se na krajnici, z které značnou část zabíralo vroubkování. Utěšoval jsem se, že čím budeme dál od hlavního města bude to s provozem lepší. Vzhledem k tomu, že tuto větu dopisují až po dojezdu, mohu konstatovat, že bylo a tato etapa byla opravdu nejméně příjemná.

21.6. 95 km do Víku s krásným průměrem 13,7 km za hodinu (profil byl na dvacet). A to jsme se vůbec nebláhali a já jsem se navíc velmi zdokonalil, jak se schovávat před uragánem za Jírku. Někdy to šlo, někdy ne, ale je pravdou, že odtáhl 95 procent etapy. 85 kilometrů to byla absolutní rovina a v závěru jsme si šoupli jeden křivoklátský kopec s patnácti procentním stoupáním a sto metrovým převýšením. Pořád proti velmi silnému větru. Poslední dva tři kilometry byly super. Z kopce sice proti větru, ale nemuseli jsme šlapat, s krásnou roklínou na levo, vesničkou s kostelíkem a mořem před námi. První přestávku jsme si dali u šedesát pět metrů vysokého vodopádu. Kafe, kola, mufin a spousta turistů. Kolem vodopádu lítalo pár dronů. Na další krátké zastávce u sopky (vidět byl ledovec) Eyjafjallajökull, kvůli které v roce 2010 málem neodletěli Evča a Eva K z Egypta už se drony pouštět nesměly. Pořád jsme šlapali po rovině. Na pravo místní zemědělská krajina pro ovce, krásy a koně a na levo úžasná panoramata hor, skal a ledovců v dálí. Další bomba byla obrovská plocha fialových rostlin z obou stran silnice. Rostlina tady roste leckde, ale takové množství bylo

unikátní. Však se také uvnitř pole fotila spousta zamilovaných. Posledních třicet pět kilometrů, po přestávce na kolu a gulášovou polívku v malé hospůdce u cesty, jsme zírali na místní stolovou horu, za kterou měl být Vík. Byl, ale dvacet kilometrů a již zmiňovaný kopec.

Vesnička je přímořský konec světa plný turistů. V restauraci nás obsluhovala Slovenka a pstruh z místních vod byl super. I místní pivo Viking je velmi pitelné. Teď mi Jirka říká, že fialová rostlina se jmenuje vlčí bob a je dovezená a považuje se za plevel. Dnes jsem Jirku až na závěrečný krpál stihal. Ramínko trochu unavené, ale každé ráno cvičím. Žáda už jsou ok. Nohy zatím v kondici.

22.6. 75 km do Kirkjubaejarklausturu. Za celou cestu nebyl jediný dům, pouze dvě odpočívadla s lavičkou. Dnes buď nefoukalo, nebo málo a chvílemi i do zad. Proti předešlým dvou dnům pohoda, únava z nich je však cítit. Dnes jsme celý den projížděli oblastí, kde před více než tisíci léty vybuchla gigantická sopka. Jsou tu obrovská lávová pole s velkými kameny oblého tvaru porostlé mechem. Opět jsme přejížděli pár řek co tečou z ledovce, který máme stále k vidění v dálce po naší levici. Někdy mezi silnicí a horami po levici je vidět i pokus o pěstování trávy. Všude za lávovou rovinkou na levo od nás jsou krásné zelené útesy, napravo rovina. Střídají se stopy působení ledovců – široké ústí řek plná kamení, lávová pole a již zmiňované fialové pole. Do hotelu nás po příjezdu před třetí ještě nevzali, tak jsme šli na večeři do místní restaurace. Výborný kozí steak. Za kuchyni se Islandané stydět nemusí. Horší už je to s cenami. Bydlíme v čisté ubytovně se společnými sprchami za pěkných 180 Euro. Dnes to byla prakticky absolutní rovina. Tím, že tu nejsou stromy je cesta vidět na míle dopředu. Počasí nám přálo, Jirka hlásí 18 stupňů, chvíli i sluníčko, pršet začalo až jsme seděli v hospodě. Dnes, byť není ještě osm večer a mám za sebou už dvě a půl hodiny spánku. Odpočinek si zasloužím.

23.6. 94 km do middle of nowhere (blízko k Hnappavellir). Mimo poslední dva drobné kopečky to byla dnes absolutní rovina se zatáčkou tak po dvaceti kilometrech. Navíc vidíme dopředu tak těch dvacet kilometrů kam jedeme. Na levo je již několikrát zmiňovaný největší islandský ledovec Vatnajökull a druhý největší v Evropě a na pravo absolutní rovina. Pokud přejíždíme řeku po většinou jednosměrném mostě, tak je tu klasická ledovcová delta plná kamení a pokud ne tak buď již zmiňované mechem porostlé kamení nebo jenom kamení. Kromě ledovců jsme mijeli i sopku co vybuchla v roce 1996 uprostřed ledovce a voda z ledovce pak trochu zdevastovala údolí i most přes řeku. Poprvé jsme na jablko zastavili po šedesáti kilometrech u trosek mostu a na kafe u jediné benzinky po sedmdesáti. Dojezd byl v pohodě, kromě krátké přestávky na call s Honzou Sobotíkem a Luckou. Hotel zcela nový, extra drahý i s jídlem za dovolenou na týden na Rhodosu. Obsluhovalo nás děvče z Karlových Varů. Služby v ubytování zde okupují prakticky všude Poláci. Kdyby Angličané věděli, že jsou všichni Poláci na Islandu, tak by pro Brexit (uvidíme zítra) nehlasovali. Počasí dnes bylo ok, sluníčko a až na malou výjimku bezvětří. Dnešní etapu jsem si užil. Nesleduji najeté kilometry ani čas. Poslouchám Tajný deník Karla IV., kde jsem se dozvěděl, že tunelář byl už král otec Karla Jan Lucemburský a týpků jako je Babiš už tehdy bylo spousta. Ruka bolela málo, Jirkovi jsem dnes stačil v pohodě. Včerejší delší odpočinek pomohl a moc jsem si to dnes užil.

24.6. 102 km do Bjarnanes. Honza má dnes svátek, Britové se rozhodli vystoupit z EU a já mám o hodně jasněji jaký byl vztah Karla IV k jeho otci Janu Lucemburskému. Už jsem se docela těšil, jak sednu na kolo a budu poslouchat ten kus historie, kde bylo zvykem držet slovo a za vše se platilo, nikdo nic neočekával a nedostal zadarmo. My si to taky tady musíme od šlapat a už vůbec to není zadarmo. Ráno po páté mne nevzbudila pouze obvyklá bolest ramene, ale nečekaně i pravého kolene resp. nějakého vnějšího vazů. Hned jsem mazal všema mastičkami co mám. Navíc nás probudil falešný požární alarm v hotelu. Je drahý, nový, ne až tak luxusní a trochu nedodělaný. Personál jako obvykle Poláci a dokonce i děvče z Karlových Varů. Pořád jsme na ty avizované vřelé Islandany nějak nenarazili. V dnešním hotelu uprostřed ničeho opět sami Poláci. Prý je tu místních tak málo, že tu práci nemá kdo dělat. Etapa začala báječně, trochu z kopce a po větru. Vítr byl dnes až na závěrečných osm kilometrů milostivý. Buď nefoukal vůbec nebo určitě ne proti. Po třiceti kilometrech jsme dojeli k zátocce resp. ústí řeky v které z nedalekého ledovce plavaly obrovské ledové kry. Byla tu pěkná kosa, ale díky atrakci obchůdek s možností zakoupení kafe a koblihu. Spousta turistů, někteří na lodích mezi krami jezdicí. Zima nás donutila se přiblížit a mazali jsme dál. Na pravo moře nebo louka, na levo ledovce. Už jsme je ani všechny nefotili a nefilmovali. Asi na sedmdesátém kilometru jsme se dostali do místní zemědělské krajiny. Tráva, ovce i na silnici, kozy a koně. Dojeli jsme před čtvrtou, večere je až od sedmi, hlad velký, tak jsme si pochutnali na brambůrkách z benzinky na proti. Fyzická v pohodě, koleno nebolelo, rameno v závěru standardní rezavé železo. Jdeme se najíst, aby jsme si pak pustili nějaký stupidní film, u kterého stejně hned usneme.

25.6. 103 km do Djupivogur. Ležím v posteli po výborné večeři, cibulová polívka, pstruh a zmrzlina. A to jsme po dojezdu měli výborný koláč. Nemám strach, že bych přibral. Přes šest hodin dřiny bez jídla. Trochu jsme to nezvládli, kromě čtyřech Jirkových krovek v ruksaku náhodně nalezených ani sousto. A hladák je na kole žrout energie. Ráno jsme vyjeli z hotelu, kde v okolí nebylo nic než ten hotel do deště a bezvětří. Po deseti kilometrech tunel a pak stále na levo Alpy tak ve dvou a půl tisících a napravo moře. První krátkou přestávku na ty čtyři krovky jsme dali na čtyřicátém pátém kilometru. Pak jsme začali objíždět místní zálivy. Deset kilometrů do vnitrozemí a deset zpět. Z jedné strany zálivu krásně vidět na druhou i když byla mlha a mraky pár metrů nad námi. Navíc pěkně se to začalo vlnit, kousek nahoru, kousek dolů. Přesně to co mému tempu nevyhovuje. Vůbec jsem Jirku nestíhal. Vítr chvíli v zádech, chvíli z boku a i přímo proti nám. Cca třicet kilometrů před cílem jsem toho měl plné zuby, protivítr, hlad, kopečky. Za celou etapu ani malý náznak civilizace a občerstvení a odpočinku v teple. Po okolních svazích jsou sice zemědělská stavení, ale ty nám nepomůžou. Pohledy a panoramata úžasné, vodopády, labuť, ovce na cestě, super, jenom kdyby to jelo samo. Asi patnáct kilometrů před cílem si Jirka vzpomněl, že má nějaký života budičný gel a dal mi ho. Pomohl. Dojezd už pak byl v pohodě. Bydlíme v krásném dřevěném hotýlku u přístavu. Trochu mne bolí úpony u kolen, tak zítra uvidíme máme jet 110 kilometrů a většinu kolem zátok.

26.6. 65 km do Breisddalvík. Měla to být nejdelší sto deseti kilometrová etapa. Byla nejkratší, důvod jediný, lilo celou dobu jako z konve a teplota maximálně osm stupňů. Na druhé straně dnes jsem toho na ujetý kilometr nejvíc snědl, po včerejší zkušenosti.

Ráno po snídani jsme se první zastavili v místním obchůdku, aby jsme nakoupili jablka a sladkosti, které nás mají posílit na naší cestě. Vyrázili jsme podél zátoky, která byla dlouhá dvacet kilometrů. Bylo to nahoru a dolů, hráli Nedvědi a cyklistika bavila, kdyby nepršelo. Navíc jsme potkali dva krásné jeleny s obrovským parožím. Měl jsem z dneška trochu obavy. V noci mě vzbudila bolest ne jenom ramene, ale i kolenních úponů, tak jsem se trochu bál, jak to půjde. Magnesium s aulinem asi zabralo a vše je v pohodě. Teď jsme po večeři v jediném hotelu ve vesnici. Jirka má za sebou anabázi s přeobjednáváním ubytování a pře bukování a rušení ubytování nás něco bude stát. Ušetřili jsme na letišti, můžeme si nějakou útratu navíc dovolit. Odpočíváme a sušíme totálně promočené oblečení i obsah brašen. Trasu jsme přeplánovali a stále máme dva dny rezervu. Jdu mazat bolístky. Ještě jsem zapomněl na důležitý fakt. Spoustu kilometrů jsme jeli po nebezpečné cestě. To znamená v kombinaci s deštěm bahýnko úplně všude. Kola se v následujícím dešti opět na asfaltu docela vyčistila, ale tašky a ruksak ne.

27.6. 84 km do Edilsstaðir asi nejvzdálenějšího místa od Reykjavíku na naší cestě. Jsme na severu a rostou tu stromy a vypadá to skoro jako v Evropě. Místní chodí v tričku s krátkým rukávem, děti se koupou ve venkovním bazénu a já mám mikinu a bundu s kapucí. Na okolních kopcích pořád spousta sněhových jazyků. Jsme ve městě ve kterém dokonce jezdí MDH.

Ráno jsme vyrazili opět za lehkého mrholení směrem hory. Třicet kilometrů jsme jeli údolím a pomalu stoupali k jeho konci. Proti nám křišťálová řeka, na silnici každou chvíli ovce, nad námi ptáček, dlouhé nohy i zobák a píská a doprovází nás každou chvíli a na stráních se objevily i jehličnaté stromy. Údolí skončilo a před námi hřeben, jak jsme posléze zjistili s třemi sta padesáti metrovým převýšením. Cesta už byla delší dobu opět prašná. Kopec jsem si užil, vyjel bez zastávky sice na Kašpárka, ale vůbec jsem netrpěl. No trochu ano, nestačím do kopce Jirkovi, nahoře musel pár minut čekat. Pohledy úžasné a nahoře budka první záchrany s jídlem i cyklo duší. Dolů už to šlo snadno. Zbýlých padesát kilometrů bylo převážně z kopce a vítr foukal do zad. Bydlíme ve sklepním apartmánu, kde dosušíme věci ze včerejška, máme v sobě pizzu a sledujeme fotbal Island - Anglie, zatím nečekaně 2:1. Držíme místním i jejich šilenému redaktorovi palce.

28.6. 53 km do middle of nowhere (Skjöldólfstaðir). Dnes jsme měli naplánovanou polo etapu. Ráno jsme si v klidu zašli do „města“ za účelem snídani a nákupu nějakých potravin. Chůze je docela příjemný pohyb. V rozsáhlém sklepním apartmánu se nám vše krásně usušilo. Vyrázili jsme krátce před polednem. Prvních dvacet pět kilometrů pořád lehké stoupání a pak za dva kilometry sešupem ztráta výšky a následujících dvacet pět opět stoupání. To už bylo zajímavější, protože jsme jeli proti řece, která napřed tekla divokým kaňonem a pak rozsáhlým údolím. Na levo pod námi sto metrů řeka a na pravo kopce s exkluzivními vodopády. Jenom už u každého nebyl bufet, jako v první etapě, ba co dím ani lavička. Jsme tak tři sta metrů nad mořem a zítra evidentně pojedeme výš. Aspoň se potom svezeme z kopce. Kopce jako hrozbu už nebereme, ty nás baví, bojíme se deště a větru. Vítr byl dnes relativně milostivý, s deštěm už to bylo horší, ale nebylo to na pláštěnku. Do Reykjavíku nám chybí ještě tak šest set kilometrů, hlavně ať neprší a je aspoň jedenáct stupňů jako dnes. Na večeři jsme měli jediné z místní nabídky, masovou polévku, výborná, čerstvá, beran asi ještě včera běhal po okolních kopcích. V kombinaci s místní kulturou, plechovkami piva a výborným filmem o černých pilotech za války super zážitek.

29.6. 82 km do middle of nowhere se jménem Grimsstadir asi čtyři kilometry od hlavní cesty po prašné, typicky „vroubkované“ cestě, kde jsem měl strach, aby mi nevyskákali šroubky z ramene. Ráno jsme vyjeli do zimy, ale sucha. Začali jsme desetikilometrovým stoupáním z 220 metrů do 580. Pak jsme se dlouho pohybovali po náhorní planině ještě s jedním výjezdem přes 600 metrů. Vítr nám byl velmi milostivý, takže i na rovině, či v mírném stoupání jsme jeli jako dráha. Těch stoupání a klesání bylo dnes více a prakticky celou dobu jsme se pohybovali mezi čtyři sta padesáti a pět set padesáti metry. Až v závěru jsme sjeli na úroveň čtyři sta metrů nad mořem. Dost dlouho jsme projížděli pouští, kde opravdu nic nerostlo, jenom hlína a kamení a spousta kopců kolem nás a taky spousta jezírek, řek a říček, které na kopcích pramenily. Je zvláštní, že i přes to množství vody tady nic neroste. Ubytování jsme v domě-ubytovně v malém pokojíčku, které jsou tu tři. Kolem domu docela binec, sněžný skútr, čtyřkolka a v domě pomáhá místním děvče z Banské Bystrice. Večer máme dostat večeři, tak jsme zvědaví. Jinak kromě kafe tu nic není, ani pivo nemají. Dnešek si zaznamenám do kalendáře jako jeden z mála dní v roce, kdy jsem nepožil ani kapku alkoholu. Rameno mne už ani v noci nebolí, ale pro změnu mne zase nad ránem bolely kolena. Naštěstí, když šlapu žádný problém. Dnes jsme plánovali zbytek a vypadá to na ještě šest etap a z toho dvě přes sto. Hlavně ať neprší a nefouká proti nám.

30.6. 90 km k Godafoss vodopádům. Venku lijí jako z konve, já ležím v krásném dřevěném pokojku a je mi to už dnes fuk. Včerejší večeře byly lasagne a byly výborné, i když osm postarších Italů sedících u stolu pro čtyři vedle nás mělo nějaké kecy. Ráno jsme přešli zpět drkotavou prašnou cestu, přes řeku s nejbytelnějším mostem co jsme zatím jeli, trochu do kopce a pak už jsme uháněli s větrem v zádech po rovině nebo z kopce. No až tak úplně z kopce to nebylo, tři hřebeny jsme dnes přešli a nestoupali přes šest set metrů. Před prvním stoupáním jsme konečně projížděli oblastí s bublajícími vřídly a kouřem ze země. Moc pěkné. Pak jsme vyjeli na kopec, další, který jsem vyjel v naprosté pohodě a dojem mi kazí pouze Jirkova rychlost, nestačím mu. Asi jsem někde udělal chybu v přípravě. Za kopcem byl sjezd a velkém jezero a taky podivně modré a sírou smrdící jezírko. Vítr, který byl velmi silný už nebyl jenom v zádech, ale také z boku a to už není tak příjemné. Po dalším stoupání od pěkné řeky, kde chytali rybáři asi lososy následoval docela dlouhý sjezd a po něm vesnice s hospodou. Místní asi hovězí vývar a kafe přišly vhod. Navíc jsme dali řeč s andorským párem mladých cyklistů, kteří jedou stejným směrem. Jenom zbaběle čas od času popojíždí autobusem. Ubytování dnes super, navíc za pětikilometrovým stoupáním, po kterém následovalo stejně dlouhé klesání. Mám moc rád pocit na vyjetém kopci a vidět ubytování hodně pod sebou. Je to nejlepší závěr etapy. V hotelu jsme potkali první české turisty. K vodopádům půjdeme, až přestane pršet, asi zítra.

1.7. 87 km opět do middle of nowhere (Engimyri). Druhý nejhorší den co se počasí týče. Včera večer začalo fučet a lít, takže vycházka k vodopádům se nekonala. Tak bylo celou noc, vím, protože mne budilo bolavé, tentokrát pravé koleno. To asi ta zima. Ve čtyři ráno to brufen a termolka jakž, takž spravili. Ráno to nebylo o moc lepší i když déšť ustával. Po snídani jsem se navlékl jako pumpa na zimu (dvoje dlouhé kalhoty, prošívaná vesta a tři trička pod žlutou bundu) a přidal pláštěnku, kterých máme zásobu

ještě z Lucčiny svatby. Vyjeli jsme proti větru a na můj dotaz, zda se nezajedeme podívat k vodopádu Jirka děl „na to ti m....“. Tak jsme jeli proti větru a v dešti. Dobrých dvacet kilometrů. Pak bylo pětikilometrové stoupání. To už bylo lepší, pomalu jsme se otáčeli bokem k větru (pak jsem si našel na Internetu, že foukalo nejmíň 40 km za hodinu). Vyjeli jsme přes 300 metrů nad moře a reálně i nad mraky. Těmi jsme pak klesali až k moři. Následovalo pak asi dvacet kilometrů pro změnu po větru, po břehu mořské zátoky a už bez deště. Po přejetí náspu a mostu uprostřed zátoky s vichrem z boku jsme se dostali do druhého největšího města na Islandu Akureyri. Dvacet tisíc obyvatel. Zastávka na hamburger a Pepsi pomohla včetně výměny triček za suché. Následoval opět déšť protivítr a kopeček a pak pomalu doleva do hor a vítr v zádech. Závěr pár kilometrů do kopce (dnes jsme nestoupali kilometr, asi nejvíc za etapu) a krásný hotýlek s příjemnou Slovenkou, jejím irským přítelem a konečně horkým bazénem na závěr. Jirka by se jako profesionální cyklistický nosič vody žít nemohl. Jakmile fouká protivítr nebo je kopec, ujede mi na prvních dvě stě metrech o sto a já se pak snažím zuby nehty, aby se vzdálenost více ne zvětšovala, někdy to jde, někdy ho doženu a někdy nemám šanci. Prostě respekt žádný a ještě si stěžuje, že je mu při čekání zima.

2.7. 111 km a osm hodin šlapání do Blönduós. Výkon, na který už budu vždy pyšný. Teplota 3,9 až 6,9 stupňů celsia. Občas přšelo a dva překonané horské hřebeny s celkem nastoupanými devíti sty metry. A navíc tak padesát kilometrů proti vichru. Dnes musím Jirku moc pochválit, táhl mne zodpovědně a ač se schovat před větrem nešlo vždy, určitě se nadřel o hodně víc než já. Ráno jsme vyjeli po desáté, protože jsme čekali až přestane pršet. Nepřestalo, ale už jen mrholilo. Začali jsme několikakilometrovým a tři sta padesát metrů vysokým stoupáním. Nahoře byly čtyři stupně a následoval asi krásný sjezd, kdyby bylo lépe vidět a nebyla taková kosa, paráda. Zatím nefoukalo, až do chvíle, kdy jsme sjeli do doliny. Tam začalo fučet. Z obou stran hory, silnice kopírovala řeku a fučelo proti nám. Trvalo to tak dvacet pět kilometrů a z toho dvacet jsme viděli městečko, kde jsme naplánovali odpočinek. V jediném místním supermarketu a hospodě byla spousta motorkářů a jiných turistů, jenom dva blázni na kole. Oblíbená houbová polívka, kafe, kola a kousek uzeneho v kombinaci se suchými tričky byly přípravou na posledních padesát kilometrů. Trasa jako přes kopírak první poloviny, napřed čtyřistametrové převýšení do pasu v horách, pak sjezd a skoro třicet kilometrů proti větru na břehu řeky po rovině. Tentokrát jsme dojeli až k moři od kterého bydlíme v ubytovně tak dvacet metrů. Večeře byla báječná, vařil Čech a Italové, kterým jsme fandili ve fotbale, ale prohráli.

3.7. 81 km do Stadarflotu o třicet kilometrů míň než včera a hlavně o tři a půl hodiny míň. Ráno to na žádné krásné počasí nevypadalo. Pěkná kosa. Vyjeli jsme až po desáté, po nevalné snídani, kterou spořádala polská výprava před námi. Hned na začátek jsme si vystoupali na hřeben nad městem tak o sto metrů a pak se kromě jednoho sjetí na úroveň moře a závěru jsme se stále pohybovali na náhorní plošině. Vysvitlo slunce, chvílemi teploměr ukazoval neuvěřitelných 18 stupňů celsia a my jsme začali odkládat vrstvy. Viditelnost byla též o poznání lepší, takže občas v dále k vidění zasněžené hory. Jinak krajina již méně exotická, více zemědělská, což znamená chov ovcí a pěstování trávy. Vítr byl buď žádný nebo milostivý v zádech. Co nebylo příjemné byl provoz. Pravděpodobně ta část Islandu co nejsou na Euru ve Francii se

stěhovala zpět po vikendu do Reykjavíku se svými karavany. Tolik karavanů a tolik ve velikosti našeho, včetně stejných typů, jsem během jednoho dne ještě neviděl. Ubytování máme pěkné, bez jakéhokoli dalšího servisu. Vše obsluhuje jeden Bulhar, kterého to evidentně nebaví. Proto nám nezbylo než se na večeri a pivo odebrat na asi kilometr a půl vzdálenou benzinku. Byla dobře vybavena, nakoupili jsme zásoby i na zítřek, kdy zase pojedeme v horách.

4.7. 91km do Borgarnes tak 70 kilometrů od Reykjavíku, jenomže cestou je tunel pod mořem, kam se na kole nesmí. Máme dvě varianty, odehnout do města Akranes a podjet moře busem a nebo jet fjordem a protáhnout si etapu tak o šedesát kilometrů. Já jsem pro variantu A a Jirka také. Dnes jsem se extra moc nevyspal, již večer jsem cítil jak mi tuhnu kolena a nad ránem mě bolící vzbudily. Dokonce jsem se donutil v noci vstát a aplikoval jsem si něco proti bolesti. Ráno po vydatné snídani s výbornými palačinkami (pravděpodobně bulharské provenience) jsme před odjezdem pomohli se skládáním kočárku s ruksakem pěkné Švédce. Běží s kočárem kolem ostrova, každý den chce uběhnout minimálně maraton, začala před čtyřmi dny a chce to stihnout do půlky srpna. Obdivuhodné, bláznivé. Dnes se však necítila dobře a šla na autobus. Na začátek etapy jsme si dali stoupání od moře do čtyřech sta metrů. První polovina byla prudká druhá stejně na výšku zase dlouhá a pozvolná. Pohoda, nohy přestaly bolet (šlapání jim vyhovuje víc než sedět, chodit nebo ležet) a bylo krásné teplo, celých devatenáct stupňů. Musel jsem shodit jedny kalhoty, protože kombinace dvou dlouhých kalhot, pálivé mastičky a sluníčka produkovali opravdu teplo. Před dvěma dny sen. Jirka si tím pádem nahoře chvíli počkal, do kopce jedu pomaleji a převlíkání svůj čas též vzalo. Následoval velmi příjemný a dlouhý sjezd na sluníčko se zasněženými horami – ledovci na horizontu. Zbytek cesty už se vinil kolem řeky, dali jsme dvě přestávky, jednu „přírodní“ na jablko a sušenky a druhou po dlouhé době za stolem a uvnitř na benzince na kafe a kolu. Bydlíme opět u moře, vedle pěkné místní stylové restaurace, kde jsme se hned po příjezdu nepakali. V hotýlku nás pro změnu přivítala Portugalka, takže cizinci jasně ve službách vedou.

5.7. 74 km do Reykjavíku. Jak jsem již včera zmiňoval. Zvolili jsme variantu A - to znamená na kole do 40 kilometrů vzdáleného Akranes pak busem pod tunel. Bus nás vyhodil pár metrů za tunelem zcela mimo zastávku a zbytek po shoulderu jedničky a pak místních cyklo steskách. Cestou jsme viděli scénku jak z amerického filmu. Tři policejní auta honící motorkáře následně dohnaného a násilně svrženého na zem a spoutaného. V noci mně zase solidně bolely kolena a ráno jsem se cítil náležitě zdevastovaný. Jirka mi však zakazuje si stěžovat. Tak jsem si pustil na cestu knížku o Zátopkovi, ten to měl těžší a dlouho. Oficiální část cesty, okruh je za námi. Ukončili jsme symbolicky na schodech dřevěného domku podáním ruky jako tamtéž svého času Gorbáčov s Reganem. Reykjavík nás přivítal letním počasím. Večer jsme etapu po místních hospůdkách a barech strávili v tričku s krátkým rukávem. Po dojezdu jsme ještě před ubytováním dali pizzu ve stejné pizzerii jako před odjezdem. Jenom již k sýrové nenabízeli marmeládu.

Bylo to krásné, drsné a bylo toho dost. Shodli jsme se s Jirkou, že za těch 18 etap jsme zažili dost kopečků, rovin, protivětru i zádožetru a hlavně deště a zimy. Už máme plán na příští rok a asi upřednostníme teplejší kraje. Já jsem zbylý asi ze všech výprav nejvíc a to jsem podle mne odjížděl ve velmi dobré kondici i váze. Smrám a bolí mně

nohy a pravda ramínko jsem asi notně posílil, ale též to není stoprocentní. Příčinou větší devastace je asi zima a i to, že Jirka má váhu i formu po celoročním sportování neobvyklou. Věk jako důvod nepřipouštím. Kromě toho, že jsem se Jirky musel držet v protivětru, jsem ne jednou dojížděl jeho odstup s dosti velkým úsilím a obecně jsem dost často jel tak o deset procent s větším úsilím, než jaké by mi sedělo. Důvodem bylo držení se Jirky, jeho dohnání, nebo snížení resp. udržení odstupu. Vůbec mne nešetřil a navíc často mění tempo a každý, kdo jezdí na kole ví jak je fyzicky náročné „chytat trháky“.

Dnes máme v plánu nakoupit dárky a odpoledne vyrazit na kolech do padesát kilometrů vzdáleného Keflavíku do ubytovny Alex, kde máme schované a snad nalezneme naše bedny na kola.

6.7. 52 km do Keflavíku a čtyři kilometry do líkér shopu, který byl bohužel již zavřený. Ráno nás přivítal slunný Reykjavík. Nevstávalo se nám úplně nejlépe po včerejší návštěvě několika restaurací na zdejší hlavní třídě a kombinaci pivo, víno a místní hnusná kmínovka. Po snídani, kde nás v snídaňovém baru obsluhovala nějaká sice pěkná, ale nervní prodavačka (Jirka děl, že je pěkně naspeedovaná..), jsme se ještě povalovali, hleděli na phone a tabletu já na Bolkoviny s Havlem a Kocábem a Jirka na bílosti. V apartmánu byla i vana. Nevím zda mi teplá voda ve vaně pomohla, nebo včerejší víno, ale kolena už nebolí. Jirka mi včera slíbil, že pokud to pomůže mé kondici a nebude muset čekat, tak mi příště poveze demižon Pálavy. Následovaly dvě hodiny zevlování na sluníčko už s koly po centru Reykjavíku – jsou to dvě ulice, nějaké drobné nákupy a vyjeli jsme směr Keflavík – letiště. Až cestou zpět jsme zjistili, že před čtrnácti dny, cestou tam, jsme v mlze leccos neviděli a hlavně ne hory kolem Reykjavíku. O to nejpnější se dnes zdá Jirkův dotaz na fidiče, co nás vezl z letiště, zda Island je všude taková rovina ? Před objezdem jsme si dali ještě v kafe u místní betonové katedrály a zdejší výbornou skopovou polívku. Dost dlouho nám trvalo, než jsme se po místních cyklostezkách vymotali z města, dobrých dvacet kilometrů. Pak už nás čekal velmi široký shoulder dálnice na letiště. Nesmí se tu jezdit víc než devadesát a provoz v pohodě. Svítlo sluníčko, chvílemi jsme viděli cestu tak dvacet kilometrů dopředu a Keflavík to samé. Jirka jel rozumně a závěr jsme dali přes městečko Keflavík a místní thajskou restauraci. Curry s kuřetem a rýží, neobyčejný zážitek. A jsme opět v Guesthouse Alex, kde jsme si nechali bedny. Jsou zde a napočítal jsem jich v budoucím kolem padesáti. Na všech jsou data příjezdu a odjezdu a evidentně má většina cyklistů o hodně víc času než my.

Závěr již píšu v teploučku ve Španělsku, ani ne týden po poslední etapě. Celkově jsme ujeli 1584 kilometrů za 18 dní, což je skoro 84 km denně jako průměr, v sedle jsem strávil 93 hodin, přes pět hodin denně. Na stoupali jsme asi jedenáct a půl kilometrů (údaje z tachometrů i map se liší), nejnižší teplotu mi ukazoval tachometr 3,5 stupně Celsia, nejvyšší 22. Bylo to zase jiné. Bez stromů, tudíž občas bylo vidět co nás čeká třicet kilometrů dopředu. Pokud to bylo z kopce a po větru super, pokud proti a v dešti, byl to pěkný trénink na morál. S kondicí jsem spokojen i když jsem zase Jirkovi nestačil ani do kopce ani z kopce (trošku se teď bojím), ale jeho čekací doby nejsou fatální a na Tour mají profici větší rozestupy. Těch předepsaných 10-15% spoždění na tour

jsem zvládal hravě. Zažil jsem tři úžasné i když občas drsné a náročné týdny se svým synem. Máme už krásně nacvičeno, že nesmíme dostat ponorku a musíme být k sobě tolerantní. Pak jsou z toho tři nejmenší stresové týdny v roce, aspoň pro mne. Jirko díky, moc si našich společných výprav vážím a už teď plánuji další. Manželky budou mít radost až se dozví, kam pojedeme. Evče taky děkuji a po dojezdu jsem se jí snažil vysvětlit, že vše dělám kvůli ní, aby neměla pocit, že žije třicet pět let s nějakým třasořítkou.

Nohy mne už dávno nebolí, dokonce zkouším trošku běhat. Na Islandu jsem nečekaně nic neshodil z váhy a možná kilo, dvě přibral. Trošku si musím postěžovat na chlapce z Extrém sportu, dali mi na kola dost hrubé pláště, určitě hrubší než měl Jirka a měl jsem pocit, že mi to moc nejede ani z kopce. Jinak kola byla připravena perfektně a kromě olejování řetězu jsme neměli ani jeden malý servisní problém. Při korekcích deníčku si připadám, jako pěkný skuhral, samá bolavá kolena a já už si to prakticky nepamatuji a vyvstávají mi na mysl jenom ty krásné zážitky a pocity. Doufám, že i ty endorfiny vydrží aspoň do Vánoc, už teď je jasné, že je budu potřebovat.

Ještě jednou, bylo to krásné, super, nádherné a všem zúčastněným i nezúčastněným, kteří nás podporovali doma i v práci moc děkuji.

Expedice Island – červen a červenec roku 2016

Napsal: Jiří Hegmon

Účastníci: Jiří a Jindřich Hegmonovi

Prolog - 18. 6. 2016 - Zlín - Keflavík

Zase se rok s rokem sešel a opět je čas vyrazit na kolo do světa. V roce 2016 jsme se rozhodli, že vyrazíme směrem na sever, na ostrovní stát Island.

Tento rok jsme se to snažili brát zodpovědně, všechno naplánovat, zamluvit ubytování, sehnat večerní zábavu (míněno filmy, knížky, časopisy) a ostatní záležitosti potřebné pro správnou expedici. Kola do krabic jsme strčili už v pátek 17., v sobotu 18. jsme jen doházeli poslední kousky a zalepili páskami. S holkami jsem se rozloučil už dopoledne, neodjíždí se mi tento rok lehce, Elča už je velká holka a budou mi s Evkou hodně chybět.

Hned po obědě vyrážíme směrem na Vídeň. Cesta probíhá poměrně klidně, vykládáme a jedeme. Ve Vídni parkujeme asi 3km od letiště na dlouhodobém parkovišti. Otázkou zůstává, jestli tam to auto ještě za 3 týdny bude. Místní pán nás hodí k terminálu a odjíždí. Čeká nás nyní martyrium s bednami... Dopadá to samozřejmě zase tak, že nám kolo vzali jako nadváhu. Otec jde platit.

Po 15minutách se otec vrací, že ho poslali zpátky na okýnko, že to máme zadarmo. Ženská, která tam tyto reklamace řeší, očividně nestíhá a tak zvolila nejlepší variantu (pro aerolinky asi ne tu nejlepší, ale nejrychlejší). Dostali jsme štempl a pokračujeme. Před odletem si dáme ještě pivíška, panáčka a směle do oblak.

V Mnichově máme necelé 4 hodiny čas, tak je trávíme v restauraci u jídla a filmu. Obojí dvojí jsme si dali kvalitní. Na palubu usedáme před 10 večerní a odlítáme. Otec hned po usednutí usíná, probudí se znovu až na letišti na Islandě. Já jsem se sice vrtl o něco déle, ale víceméně i já spím celou cestu.

Na letišti Keflavík dorazíme okolo půlnoci místního času, slunce právě zašlo a venku je poměrně ještě světlo. Strávíme asi 30 minut čekáním na zavazadla a po pár minutách laciného vzrušení se slavnostně dostaneme i k bednám s koly. Píkolík z ubytování nás odchytne někdy okolo čtvrt na 2 v noci a vezme nás do hostince cca 3km od letiště. Ubytování je uprostřed ničeho, několik domků a pěkná recepce. Večer už nic moc neřešíme, jen vyčistit zuby a spát. Usínám okolo čtvrt na 3 místního času. Venku už je zase světlo.

1. etapa - 19. 6. 2016 - Keflavík - Reykjavík - 49km

Budím se v 8 místního času, otec standardně něčím šramotí už od 7. Zcela očekávatelná záležitost. Vyčistil jsem si zuby a prohlásil, že dříve jak v 9 z postele nevylezu. Stalo se.

Pak snídane a poskládat kola. Byla to docela rychta, museli jsme přidebat přední nosiče a trochu věci pošteloovat. V půl 11 bylo hotovo. Tedka tašky. Je potřeba je trochu poklidit a přeházet. Tak se mi podařilo trochu roztrhnout jednu tašku. Ale není to žádná katastrofa.

Vyjíždíme okolo půl 12 a před námi je skoro 50km do hlavního města ostrovního národa. Vyrazili jsme do pěkného nečasu, ale za poslední 2 hodiny se trochu vyčáslilo. Jedeme po hlavní silnici, shoulder je pěkný a široký. Krajina je svým způsobem krásná, všude jde vidět sopečná půda, šutry a žádné stromy. Na 10tém km by měla začínat dálnice. My zjišťujeme, že je to jen širší cesta s větší krajnicí. Dva pruhy do hlavního města a dva zpět. To ale nepochopil

jeden místní, v půlce se otočil a vyrazil po místní D1 v protisměru. Vysloužil si pár bliknutí protijedoucích vozů, ale skončilo to dobře.

Další cesta byla relativně klidná, dokonce začalo svítit sluníčko, uviděli jsme i normální strom a okolo nás poletují raci a jiné ptactvo. Před vjezdem do Reykjavíku už najíždíme na cyklistickou stezku a předměstími se proplétáme i po chodníku. Stále se ale držíme původní dálnice. Do ubytování dorazíme okolo 15té hodiny. Sice všude inzerují, že pokoj je ready od 14 hodiny, ale stejně nás posílá ženská na recepci na oběd, že ještě nemají hotovo. Sundáme si teda batohy a jedeme se najíst do centra. Město je malé a relativně klidné. Venku je tak 15 stupňů, všichni místní chodí v kraťasách a turisté jsou v pérovkách. Oběd jsme si dali v místní pizzerii. Je drahá, jak všechno tady.

Okolo půl 5 ještě není pokoj připraven, čekáme dalších 5 minut a už nás vpuští. Máme pěkný malý apartmán s topením a koupelnou. Oba dáme sprchu a jdeme si chvíli lehnout. Já vstávám okolo půl 8 a dopisuju deníček. Pak se půjdeme kouknout zase do města, na jedno...

2. etapa - 20. 6. 2016 - Reykjavík - Hella - 97km

Dnešní den bych pojmenoval "vítr, déšť a síra". Vstáváme okolo 8, oba dva jsme příjemně vyspaní, večer jsme si za denního světla v 9 večer udělali procházku centrem Reykjavíku a zalehli jsme zhruba okolo půl 10. Pustili jsme si film a já vytuhl asi po 15ti minutách. Myslím, že otec taky.

Ráno si musíme pořídit snídani. Tak vyrazíme do obchodu a realizujeme nákup několika pochutin, kterým by se dalo říkat snídaně. Sníme si to pěkně na pokoji při dokoukávání filmu Orel Eddie. Vyrazíme okolo 10 do lehkého deštíku. Prve se jedeme podívat k domečku, kde v roce 1986 Gorbačov a Reagan udělali první kroky k ukončení studené války. Pěkná vilka.

Pak nastává nudná část proplétání předměstími hlavního města. Déšť se zhoršuje. Není to nic příjemného, ale nezbyvá nám než jet dál. Teplota je okolo 13 stupňů. Na výpadovce z Reykjavíku jsme se zastavili u benzínky, ani ne na posilnění, ale spíše na změnu oděvů. Oblíkáme standardní pláštěnku.

Nyní už jedeme po hlavní silnici 1, provoz je poměrně snesitelný. Pár kilometrů za městem nás přivítá silný protivítr, déšť ustává. Chvillemi vítr je slabší a chvillemi silnější, ale pořád tam je. Začínáme stoupat do kopců. Převýšení není tak hrozné, ale vítr dělá z jízdy heroický výkon.

Nyní je vhodná doba se zmínit o dvou věcech - síra a big footy. Síra je tady cítit úplně všude, ve vodě, kterou pijeme, v jídle, které místní vaří, ve sprše, kterou používáme a taky ve vzduchu. Všude píšou, že to je zdravá síra a dobré minerály. Ale mám dojem, že ten smrad nedostanu z těla ani za rok. No, na vrcholku kopečku, který jsme vyjížděli, byla geotermální elektrárna - a ta smrděla řádně. Takže to je ta síra. A teď big footy - to jsou ty auta z US, které mají kola třeba o průměru 2 m a přejíždí s nimi jiné auta. A něčím podobným tady místní rázuji po cestách. Asi to má smysl na nebezpečných cestách, ale na normální cestě to působí děsivě. Třeba dneska mě minuly dva Mercedesy Viano (v ČR nudná dodávka), které měli kola tak metr na průměr a když mě mijely, tak podvozek byl jen o málo niž než moje hlava. A to nemluví o tom hluku, co produkují. Jako by za mnou běželo nějaké zvíře, co se těší, až mě sežere.

Asi po 3 hodinách a max. 30 ujetých kilometrech jsme se vyškrábali na vrcholek, který bičoval hurikán, a začali sjíždět dolů. V údolí na 60km jsme dorazili do městečka Selfoss. V podstatě takové místní Malenovice, malé a nezajímavé. Ale zvolili jsme ho místem zastávky, dali jsme si housku v Subway, kolu a kafe. Vše nám chutnalo.

Z městečka Selfoss vyjíždíme okolo 4, ještě máme před sebou 36 km, snad už v mírném větru. Aspoň to se nám plní, vítr je minimální a my konečně nepraktikujeme trápení na bicyklu, ale příjemnou cyklistiku. Pár kilometrů před městečkem Hella se sice zase ozývá větřík. Ale už je nám to asi jedno.

Do ubytování dorazíme asi v půl 7, dáme si k večeri výbornou rybu, 2 piva a ulehne. Deníček a večerní film čeká.

3. etapa - 21. 6. 2016 - Hella - Vík - 95km

Dneska to bylo ve znamení protivětru. Vstáváme opět okolo 8, máme snídani v ubytování. Vyjíždíme okolo půl 10 a už od prvních minut jsme věděli, že to dneska nebude s větrem v zádech.

Jeli jsme relativně pomalu a bojovali jsme s každým metrem. Okolní výhledy byly nádherné, takže pomalá jízda nebyla tak hrozná. Na 30tém kilometru jsme si udělali zastávku u vodopádu, kde byla kavárna a spousta asijských turistů. Dali jsme si kávu a kolu. Opět vyjíždíme. Pohybujeme se od 13 do 17 kilometrů za hodinu, žádná sláva. Okolo 50tého km i otec uváží, že by mohl chvíli táhnout větrem, takže jsem si chvíli odpočinul.

Po chvíli jízdy jsme dorazili k nechvalně známé sopce Eyjafjallajökull. To je ta, která v 2010 uzavřela letecký prostor nad Atlantikem na pár týdnů. Projíždíme okolo a uděláme pár fotek. Na 60tém km jsme se zastavili na polívku v místním bufetu. Provází nás obrovské rozsáhlé pole vlnícího bobu - vysoká fialová květina. V jednu chvíli musím uznat krásu místní přírody, napravo moře a sopečné pláže, nalevo prve louky, jak z pozadí Windows XP, nad nimi sopečné kamenné louky a nad nimi ledovce. Vše v jednom pohledu.

15km před cílem se vzdalujeme od moře a vyjíždíme do kopečků. Abych nezapomněl, stále proti větru. Prve přejedeme malý kopeček, než vjedeme do malého údolíčka. Začíná poprchat.

Z údolíčka vede jen jedna cesta, má 15% stoupání, ale pouze pár metrů na délku. Končíme asi na 120m. n. m. Nahoře je nádherný výhled. Uděláme pár fotek a vyjedeme. V prvních metrech sjezdu musíme šlapat kvůli větru, ale pak gravitace překoná sílu větru a do Víku už dojedeme samospádem. Ubytujeme se v místním hotýlku, hned vedle je hospůdka. Při objednání jsme zjistili, že polovinu obsluhy představují Slováci. A pak už jen spát.

4. etapa - 22. 6. 2016 - Vík - Kirkjubæjarklaustur - 75km

Ráno je klasické, vstávačka před půl 8, do 8 válení, pak snídane. Dneska si dáváme oba dva větší porci, máme hlad. Akorát v našem hotýlku je očividně zájezd Číňanů, takže se o jídlo musíme skoro rvát. Ale postavil jsem jim na zem jablko a řekl jim, že je to první české jablko na Islandu. Začali si ho fotit a měli jsme od nich na 30 minut pokoj.

Vyjíždíme před 10, snad nás dneska nebude čekat protivítr. Z Víku se vydáváme podél moře více na severovýchod. Nalevo ledovec Mýrdalsjökull a hory a napravo nekonečný Atlantik. Po 5 km najíždíme do ledovcové morény s absolutně rovným povrchem, jde vidět minimálně 15km daleko. Teplota je okolo 15 stupňů a vítr buď žádný, nebo příznivý. Příroda si tady pohrála, morénu po pár kilometrech střídají zaschlé lávové pole táhnoucí se po obou stranách cesty. Na 35km usedáme k lavičce na rastplatzu, abychom si dali aspoň čokoládku. Zatím jsme nenarazili ani na jednu osadu nebo městečko, ani na baráček. Provoz je super, v podstatě žádný.

Dneska se jede poměrně lépe než včera, nohy nebolí a jízdu si užíváme. Jediným mínusem je, že neustále vidíme, co nás čeká dlouhé kilometry dopředu. Okolo 60tého km vystřídá kamenné pole velký mech, nebo spíše láva porostlá mechem. Před 3 odpoledne dorazíme do

městečka Kirkjubaejarklaustur. Vyslovovat se to ani nepokouším. Na ubytování ještě nejsou připraveni, tak jdeme na obědovečeři a na pivo. Vpusť nás do pokoje okolo půl 5. Otec dá sprchu a za poslechu mouder o Karlu IV. usíná. Já jsem nuceně absolvoval večerní strečink, psaní deníčku a jdu se koukat na One Punch Mana. Zítra a pár dalších dní máme jet podél největšího ledovce Vatnajökull, tak se těším. Jo a důležité zjištění - Jökull znamená ledovec.

5. etapa - 23. 6. 2016 - Kirkjubaejarklaustur - blízko k Hnappavellir - 94km

Vstávačka v 7. Spaní do 8. Táta se po ránu potřebuje ještě dodávat na Amerického šaolina, co jsme rozkoukali včera. Já se vzbudil až u finálního zápasu s hlavním záporákem. Snídani opět bereme vážně, snědl jsem tolik chleba, co mnou neprošlo za poslední rok.

Vyjíždíme před 10, najíždíme na lávovou planinu, která směřuje k morénám ledovce Vatnajökull. Po pár kilometrech najedeme opět na obrovskou rovinu, která byla vytvořena, jak v minulosti ledovec táhl do moře.

Po pár kilometrech jsem schoval tachometr, první nahlédnutí mám až na 38tém kilometru. Dalších několik kilometrů se v podstatě opakuje pořád stejný pohled, ledovce nalevo, moře a planina napravo. Všechno moc pěkný. Vítr v podstatě žádný. Krátím si čas opětovným poslechem knihy Inovátoři, o vývoji počítačů, a knížky Zaklínač. Čas se opravdu krátí.

Okolo 60tého kilometru se zasekneme u monumentu místních záplav. Vypadá to jak dvě ocelové traverzy. Asi tady nemají jednoduchou situaci se stavbou silnic. Popojedeme a po pár kilometrech jsme se zastavili na benzínce, dáme kafičko a koupíme pohledy. Posledních 20km už se jede jen tak ze setrvačnosti. Teplota se snižuje, zřejmě kvůli blížícímu se ledovci.

K hotelu jsme přijeli před pátou. Hotel vypadá trochu nedodělaně, ale uvnitř je moc pěkný. Dáme pívko a na 6 jdeme na večeři. A jak zjišťujeme, obsluhu na Islandu dělají jen Češi, Slováci a Poláci. Večer už provozujeme jen film a spaní.

6. etapa - 24. 6. 2016 - blízko k Hnappavellir - Bjarnanes - 102km

Dnešní ráno bylo neobvyklé. Už před 6 se spustil v celém nedostavěném hotelu požární poplach. A vyzváněl tak dlouho až jsme uvěřili, že je to pravda. Vylezl jsem na chodbu a on přestal houkat. Pešek. Tak jsme si šli ještě lehnout. Pak se spustil ještě jednou, ale jen asi na minutu.

Otec je už asi od půl 7 vzhůru a vyžaduje, abych si s ním povídal o jeho bolavém kolínku. Kolínko i jeho jsem poslal do patřičných míst a poradil jsem mu, ať se jde projít 2x okolo hotelu, že já spím do 8. Okolo 7 se vypařil někde a já mohl v klidu dospávat.

Vstávám tedy v 8 a bylo mi oznámeno, že tatík už má snídani za sebou a mám jít sám, беру knihu a jdu. Klidná a příjemná půlhodinka s knížkou, toastem, fazolemi a miliardou čínských turistů, kterým jsem málem doslova ukazoval, jak moc dobře umím ovládat vidličku, když mě nepustí k pultu se slaninou.

Vyjíždíme před 10. Okolo jsou jen kozy, ovce, napravo oceán a nalevo hory. Vítr nám fouká intenzivně a do zad. Ideální kombinace. Ještě před odjezdem jsem vymyslel ideální kombinaci na mém tachometru. Nastavil jsem si obrazovku jen s teplotou, to je totiž asi jediný údaj, ze kterého se nedá určit, jak daleko v dané etapě jsme. A tak mám klid a každý kilometr je pro mě překvapením. Prvních 30km jedeme po poměrných rovinkách s výhledy na splazy ledovce Vatnajökull.

Občas nějaká ta řeka, občas skála. Všechno krásné, nicméně poměrně krásně jednotvárné. Na 30tém km dojíždíme k mostu přes řeku vedoucí z jezera pod jedním ledovcem, všude jsou kry, racci a Číňani. Hlavně Číňani. Zastavíme se, uděláme pár fotek, pokocháme se a dáme si kafe. Díkybohu, tady i odesílají poštu, tak vhazujeme pohlednice pro naše blízké v Čechách.

Opět na cestě, vítr zase v zádech. Když jsme se přiblížili k ledovci, teplota notně klesla - z 14 na 12 stupňů - a proto je potřeba se trochu přiblížit. Na 60tém km jsme se zastavili na jednom z odpočívadel, dáme si jablíčko, trochu pendreků z lékořice a něco sušenek. Na 80tém km bychom rádi nějakou restauraci a třeba polívku.

Na 80tém km je houby. Jenom planina vytvarovaná ledovcem, pak most a pak stočení proti větru. Proti poměrně silnému větru. Posledních 8km jedeme proti větru, až dojedeme k hotelu v dědině uprostřed nížiny okolo 5hodiny. Obsluha je opět polská a nás čeká večeře až v 7 hodin večer.

Po pár pivech to nevydržím a letím přes cestu koupit aspoň brambůrky do místního shopu. Neuvěřitelné, jak můžou brambůrky chutnat. Pokoj máme pěkný a prostorný.

7. etapa - 25. 6. 2016 - Bjarnanes - Djúpivogur - 102km

Na ránu už se nedá vymyslet nic moc zábavného. Vstáváme a jdeme na snídani. Na snídani nás překvapí nával německých turistů, lépe řečeno německých důchodců. Opět se musím prát o kousek chleba.

Vyjíždíme okolo půl 10, venku je mlha, zima a chlad. Navíc mrholí. Takže pěkně do pláštěnky a vyjíždíme. Prvních pár kilometrů je trochu otravných, voda stříká od země, stejně jako voda stříká od nebe.

Po pár kilometrech dorazíme k tunelu, nasadíme světlíka a jedem. Je to vzhledem k rozměrům tunelu trochu vzrůšo, ale dá se to. Za tunelem je stejný hnus jak před ním. Všude je mlha a mrholení. Po pár kilometrech vysvitne sluníčko a začne se rozpadat mlha. Jedeme dále po pobřeží a společnost nám dělají ptáci, kozy a ovce. Na 45 km se poprvé podívám na tachometr, poměrně příjemné překvapení. Mrholení už skončilo.

U 60km najíždíme do fjordu, dlouho do středu ostrova, a pak zase to samé zpátky k pobřeží. Jediný problém začíná být vítr, stáčí se proti nám a minimálně půlku fjordu s ním vždycky bojujeme.

U pobřeží začíná být poměrně hustá mlha. Hustá a chladná. Vjíždíme do druhého fjordu a opět se zde točí vítr. Otec začíná drobně trpět podvýživou, za celý den jsme se zastavili jen na pár minut na vyhlídce, ale nenarazili jsme na žádné městečko, kafe nebo občerstvení.

Posledních 10km jedeme víceméně proti větru, není to žádná hrůza, ale dokázal bych si představit i příjemnější závěr. Cílové městečko je u moře a my k němu přijíždíme opět mlhou. V hotelu nám dají pěknější pokoj, než jsme si objednali, a hned si dáme pívko. Sprcha a večeře následuje.

8. etapa - 26. 6. 2016 - Djúpivogur - Breiddalsvík - 65km

Dneska je ráno překvapko - otec vstává až po mně. Ale moje stávání je opět okolo 8. Snídaně je bohatá, marmelády, šunčičky, mlíčko a džusíky. Pochutnal jsem si. Zaplatíme a jedeme v 10 směr sever. Až v 10 vyjíždíme kvůli obchodu, který se má zrovna otevírat. Venku prší.

Jedeme prvních pár kilometrů, pořád prší. Na 10tém km uvidíme jeleny, nebo losy, možná daňky, jak se pasou. Pořád prší. Na začátek nás čeká objezd fjordu o celkové délce cca 40km. Pořád prší. Uprostřed cesty okolo fjordu nám vyměnili asfalt za šotolinu. Super, teď mám od bahna úplně všechno včetně foťáku. Při výjezdu z fjordu i začne foukat vítr.

Na 40tém km už mě nebaví poslouchat Zaklínače, příběh je dobrý, ale přes vítr a déšť skoro nic neslyším. Pořád prší. Je to docela hnus, teplota pod 9 stupňů, voda všude, prsty na nohách ani na rukách necítím. Začínají mi trochu koprnět šlapky a poslední články prstů na rukách.

Pořád prší. Počkám na otca a zavelím rozhodnutí na ubytování v nejbližším městě (od výjezdu žádné jiné nebylo). Okolo půl 4 dorazíme do prvního civilizovaného městečka, naštěstí mají místo v hotelu. Vyskládáme si věci a necháme vše sušit nad topením. A jdeme na pivo, dneska více asi nemá cenu. No, ještě musíme obvolat ubytování a zkusit je ukecat, aby nám posunuli ubytko na další dny bez zbytečných poplatků. Uvidíme.

9. etapa - 27. 6. 2016 - Breiddalsvík - Egilsstaðir - 84km

Včera to s ubytováním na další dny vyšlo tak na půl, zamluvili jsme nové, většinu starých se nám podařilo přesměrovat na další dny, ale dva kousky už mi nic nedali zadarmo. Takže déšť vyšel zhruba na 300€ poplatků. Ale nedá se nic dělat, i takové jsou nástrahy expediční cyklistiky.

Ráno už vstáváme v 7, oba dva si čteme maily, kukáme na pořady na netu a čteme si. Venku sice není čarokrásné, ale aspoň neprší - chodníky jsou suché. Dáme si snídani. A po chvilce čtení se v pravidelných 9 zvedáme k balení. O půl 10 máme nachystán výjezd před hotelem. Venku začíná mrholit.

Vyjíždíme a mraky jsou jen pár metrů nad námi. Mží, ale dá se to přežít (nebo už se mi posunul práh uvědomění). Čeká nás dlouhé údolí, pak hřeben a pak už snad jen sjezd do cílové destinace. Údolí se line, občas vysvitne sluníčko, občas trochu zamrholí. Poslouchám Inovátory, tak mi to docela utíká. Už mi zbývají jen poslední 2 hodiny nahrávky. Cesta se po pár kilometrech mění opět v šotolinu.

Po 35tém km se před námi zvedá horský hřeben, jsme zhruba v 250 metrů výškových a máme se dostat do maximálně 500 metrů. To by neměl být zas takový problém.

Vyjíždíme. V půlce kopce mi končí Inovátoři a přehazuju na hudbu. Kopeček má prudké i jemnější pasáže. Užívám si ho a líbí se mi. Ale celkově na něm strávíme tak hodinku. Výhledy jsou krásné, zelené a živé. Jiné než co znám. Na vrcholku v 605 metrech se zastavuju u budky a cedule, která komentuje místí okolí. Zjistil jsem, že zmíněná budka je vybavený "emergency shelter". Úkryt pro případ horského průseru. Je tam jídlo, postele, voda a dokonce i cyklo duše nebo plynové bomby na různé vařiče. Vše vypadá nově, čerstvě a navíc tam není ani zámek. V Čechách by to už někdo jistojistě vybral...

Začneme sjíždět dolů, prve jedeme po šotolině, po pár kilometrech opět najíždíme na asfalt. Trošku musím povzbudit otca k rychlejší jízdě. Cesta se pěkně vlní pořád ve směru dolů. Okolo začínají být i stromy, což není na Islandu moc obvyklé. Na 70tém km se zastavíme a dáme si sušenky a jablka. Na posilněnou.

Posledních pár kilometrů jedeme s větrem v zádech a po rovině. V městečku musíme trochu hledat, ale nakonec si cestu najdeme.

Protože máme jen ubytování bez pohostinství, tak po sprše vyrážíme do viru města. Na nejbližší křižovatce je pizzerie. Sedneme, dáme pívko a koukáme na fotbal. Večer se přesuneme a jdeme koukat na Island vs. Anglie na pokoj. Island do toho!

10. etapa - 28. 6. 2016 - Egilsstaðir - Skjöldófsstaðir - 53km

Nazveme to dnes odpočinkovou etapou. Přeci jenom je desátá. Vstáváme opět po 7, oba si čteme maily a tak nějak se převalujeme. Otec do sebe natlačí asi 6 sušenek hned po probuzení. Asi si myslí, si že jsem ho neviděl. To sice ne, ale zvuk pozření byl nezaměnitelný. Pomalu se probíráme do aktivity, není kam spěchat. Island včera vyhrál nad Anglií fotbal, tak očekávám venku rozházené popelnice, zapálené auta a špicí ožralce.

Okolo čtvrt na 9 se vypravujeme do supermarketu na nákup zásob a snídaně. Nikde žádné známky zázračné výhry fotbalového mužstva. Snídani si nakonec dáme na benzínce, jeden

hotdog a kafičko to jistí. Sice trochu zápasím s místním zaměstnáním, aby mi dali cukr, ale i to má nakonec úspěch a kafe latté chutná jinak než místní asfalt.

Jdeme dosnídat do pokojíčku, shlédneme „Na plovárně“ a jdeme se dobalit. Vzhledem ke všeobecnému sušení nám to zabere trochu více času se dobalit, ale okolo 11 už se dekujeme z ubytování. Paní domácí je velmi příjemná postarší paní, asi tak 3x řekla, ať ji dáme Like na bookingu, aby měla dobré ratingy (a opět dostává čeština na prdel...).

Vyjíždíme do mrholení, jako už posledních pár dní vždy. Není to nic hrozného a už jsem si asi trochu zvykl a má posunutý práh vnímání. První zastávka je zpátky ve městě v nákupáku, zásoby musí být. Nakoupíme, co je potřeba, nějaké ovoce, sušenky, čokoládu, gumové medvídky (oficiálně - na klouby, neoficiálně - protože nám chutnají), lékorky - ty chutnají jen otcovi a já je jím až v chvílích totálního zoufalství. A nakonec skořicové rolky - na chvilky, kdy nám bude opravdu těžko. Pak vletíme do sportovního obchůdku - otec si potřebuje koupit rukavice. Ale žádné pořádné nemají, tak bere jen šátek a jedeme.

Jedeme po mírně nakloněné rovině směrem do hor - nakloněné směrem nahoru. Převýšení je pořád okolo půl procenta. Nic hrozného, ale samo to nejede. Potkáváme opět spoustu ovci, nebo koz. Upřímně, absolutně nejsem schopen poznat, co to je za zvíře. Má to rohy, někdy velkou srst, někdy ne. A co mě udivuje... Jakožto člověka žijícího ve světě řízeného binárním počtem... Že každá kozoovčí matka má přesně 2 kůzlatojehňata. Ne jedno, ani tři, ale jen dvě nebo žádné. Jen jednou jsem za naší cestu viděl, že by to bylo jinak - jedno z jehňatokůzlat leželo sražené v příkopě. Na 20tém km si lupneme malý kopeček, cca 50 m výškových. Pak se pomalu začneme stáčet na západ. Náš návrat domů začíná.

Sjezd z kopce je úděsný, prší sice jen trochu, ale je dost zima a kopeček je dlouhý. Pak se cesta line údolím, zhruba 30metrů nad dravou řekou. Na 40tém km nás oslní nádherný vodopád, široký, divoký a čistý. Ale jak konstatoval šedivý kudrnáč (pozn. autora Ing. Jindřicha Hegmon), už tady (na rozdíl od prvních vodopádu za Reykjavíkem) není kafičko a ani lavička pro čínské turisty.

Těsně před guesthousem se nám postaví do cesty kopec, nic hrozného, ale musíme přehazovat. K ubytování dojedeme zhruba ve tři odpoledne. Po prvotním pokení s místními - zřejmě jedna rodina, není 50km na jednu a 80km na druhou stranu nic. 50km na jedné straně jsme již spali včera a 80km na druhou máme ubytování zítra. No krásná země nikoho. Po dojezdu věnujeme řádnou pozornost přesnému sušení a taktickému rozvěsu mokrých hadrů - jo dneska ráno se mi poprvé začalo prašit i z trička a ponožky mi začali odpovídat na jednoduché příklady boolovy algebry... Pak sprcha, nakonec pívko a výborná polívka s masem, zřejmě kozím nebo jehněčím. Dáme si večer film Red Tails a odpočíváme. Tak jak to u odpočinkové etapy má být.

11. etapa - 29. 6. 2016 - Skjöldólfstadir - Grímsunga - 82km

Ráno vstávám před 8. Jdeme na snídani, kde se v rámci ubytovny vnořují další osadníci. Mě jsem za to, že jsme v ubytovně sami.

Ráno si dám toustík, marmeládu, trochu kornfleků a džusu. Vyjíždíme zas a opět okolo půl 10. Hned za ubytováním se před námi zvedá kopec, příjemný, polo prudký a táhlý. Končíme zhruba okolo 500ti výškových metrů. Krajina okolo je spíš měsíční než zelená. Zelené luka se změnili na hnědé pouštní pahorky, prokládané sněžnými pláty. Vítr nám fouká do zad. Párkrát se svezeme nahoru a dolů. Podívaná je ale trochu monotónní.

Na 50km začínáme sjíždět z náhorní plošiny a čekají nás pěkné, dlouhé sjezdy, vítr v zádech a pak zase krátké prudší stoupání. Na 65tém km se zastavujeme na odpočívadle. Na značce „odpočívadlo“ mají obrázek lavičky a stromů. No, lavičku na odpočívadle jsem neviděl už tak

500km a strom jsem viděl naposledy cca 200km zpět a to jich bylo jen pár. Ale tady je udělaný pěkný vysoký kamenný posez. Dáme si jablko, sušenky a něco málo haribáků. Příjemné, jen je trochu kosa a fouká. Sjedeme od odpočívadla a vítr nás ženě posledních 15km. Jedeme pěkně rychle. Těsně před ubytováním sjíždíme z hlavní cesty a jedeme trochu bokem, abychom se dostali do guesthousu. Domeček stojí úplně uprostřed ničeho, ale domácí jsou hodní a mají už pro nás nachystané ubytování. Jediný problém je, že nemají pivo. No nic, dáme si sprchu, kafe a čekáme na večeři. Co je pro nás překvapením, tak víceméně jedinou zaměstnankyní je tady slečna „zo Slovenska“. Chvilku jsme při večeři pokecali a jdeme s otcem spát. Pěkná etapa to dneska byla.

12. etapa - 30. 6. 2016 - Grímsunga - Godafoss - 90km

Probuzení v naší místnůstce nabývá hmatatelných rozměrů, smrádek je pevný a je skoro vidět. Snídani máme opět v společenské místnosti. Trochu si opět naložíme, protože není úplně jasné, že budou nějaké zastávky.

Vyjíždíme po půl 10. Najíždíme opět na hlavní silnici, vítr nám fouká do zad a cesta docela utíká. Podél cesty jsou vikingské milníky, které zřejmě dříve sloužili jako ukazatel cesty přes ostrov. Občas jedeme nahoru a občas dolů. Táta se každou chvíli pochechtává, protože poslouchá Šimka s Grossmanem. Na 35tém km dojíždíme k poli gejzíru. Chvilku posedíme, dáme si čokoládku a koukneme se na vodní páru. Hned za polem je kopeček, pěkný a prudký. Při sjezdu míjíme nějakou termální elektrárnu a očividně jedovaté jezírko.

Přijíždíme a pak míjíme jezero Mývatn. Na západní straně jezera nás trochu ofoukne protivítr, ale dá se to snést. Hned na konci jezera se nachází další kopeček, trochu delší, ale opět příjemný. Zjeví se kopeček a za ním následuje sjezd až do vesničky Laugar. Zde si dáme kafe, masovou polívku a kolu. Polívky tu mají dobré, dobré maso a dobrá zelenina. V Laugaru asi tři čtvrtě hodinky posedíme a pak vyjíždíme. Hned za vesničkou je další kopec, nejdelší z dnešních. Ale je krásný a užijeme si ho. Nahoře čekám minimálně 10minut. Pak už jen sjezd do ubytování. Hostinec je u nádherných vodopádů.

Ubytujeme se a začíná pršet. Původně jsme chtěli jít obhlédnout vodopád Godafoss, ale vzhledem k dešti to necháme na zítra. Snad zítra už pršet nebude. Při večeři jsme potkali český páreček, chvilku jsme s nimi pokecali a jdeme spát.

13. etapa - 1. 7. 2016 - Godafoss - Engimyri - 87km

Ráno začíná trochu dříve, okolo 4 hodiny ranní. Otec si stěžuje, že ho bolí koleno nebo rameno, nebo něco... To není podstatné. Ale stěžuje si přesně tak, abych se probudil a nějak se účastnil jeho utrpení. Dávám mu návrh, jestli to nechce zaspat a přestat dělat vlny. Zabrblá něco a dál mě to nezajímá.

Druhé vstávání je před osmou hodinou. Venku ještě stále poprchá, obloha je jak jeden kus olova. Nějak tak doufám, že za následující hodinu a půl se obloha vyčistí a my vyjedeme do krásného letního dne. Jdeme na snídani a opět se setkáváme s českým cestovatelským párem, prohodíme pár zdvořilostních frází a rozloučíme se na další cestu. Opět v záchvatu možné nemožnosti zastávky do sebe na snídani natlačím spoustu chleba s různými přísadami.

Vyjíždíme před půl 10, venku mží. Poprvé volím jako pokrývku těla své maskovací pončo, to co jsem měl naposledy na sobě na Lucčině svatbě. Ale drží se obstojně - líp než plastová pláštěnka. Tu vyhodím, jak dojedeme. Už je na houby...

Prvních 25 km jedeme proti větru v lehkém deštíku a nepříliš lehké zimě. Ale dá se to vydržet. Dal jsem si čepici a do sluchátek knížku od Lou Fanánka Hagena (pozn. red. Járo

kakao...). Na 25km se zvedá kopec, což je příjemné zpestření - člověk se zahřeje a trochu zapotí. Nahoře mám pěkně 5ti minutové čekání. No nic, dám si jablko a čekám za zvuků větru. Už neprší.

Začneme sjíždět z kopečka, tentokrát už jen po větru - ale je kosa. Na konci zálivu, podél kterého jedeme, vidíme město Akureyri. Tam plánujeme zastávku. K 50tému km se dostaneme poměrně rychle. Těsně před městem je most, na kterém se vítr obrací. Nebo spíš my se obracíme o 180 stupňů.

V městečku, které dosahuje velikosti zhruba Otrokovic, jsme si dali hamburgera a pepsí. Při výjezdu, opět proti větru, jsme se zastavili na nákup. Když hlídám kola, tak je mi taková kosa, že poprvé navlékám dlouhé kalhoty. To je tak strašně příjemné.

Z města vyrazíme opět proti větru, na konci výjezdního údolí je opět kopeček a na jeho vršku se zase obracíme skoro o 180 stupňů. Takže větřík nám zase fouká do zad. Opět začíná pršet. Jedeme údolíčkem do lehkého kopce. Na konci údolí, kterým jsme se nyní vydali, je zase výrazný kopeček. Ubytování je přesně na jeho vrchu.

Dojedeme a po chvíli anglické konverzace zjistíme, že recepční a provozní v jedné osobě je opět Slovenka. Dáme příjemný pokec se slečnou, jejím boyfrendem (z Irska) a s tím 3 piva. Pak jdeme s otcem na pokoj vybalit, do sprchy a do první nalezené whirlpoolky. Náhdera to je. Po večeri nás čeká už jen deníček a spánek.

14. etapa - 2. 7. 2016 - Engimyri - Blönduós - 111km

Vstávání je standardní, před 8. Jediná výjimka je, že si čistím zuby až po snídani. O půl 10 jsme připraveni vyjet, ale počasí nám staví jedinou překážku, kterou umí. Venku zas a opět prší - už se musím držet, abych tomu neřikal všemi sprostými přívzvisky. Počkáme 30minut a jdeme, venku je trochu sušej. Teplota je okolo 10 stupňů.

Prvních několik kilometrů je poměrně v pohodě, ale ve vzduchu se vznášá dost vlhkosti. Na šestém km se před námi zvedá další kopeček. Vytáhne nás až zhruba do 550m nad mořem. Nahoře je mlha, ale neprší. Čekám na otce. Cesta dolů je příjemná jen trochu chladná. V nižších nadmořských výškách už se začíná ozývat protivítr. I z kopce člověk musí šlapat. Dojedeme do delty řeky a začíná boj proti větru. Otca si zavěším do vzdušné kapsy a směle ho táhnu dalších 22 km až do vesničky Varmahlid. Kopce mi nevadí, ale protivítr prostě nenávidím.

Na 59km se ve zmíněné vesnici zastavíme na oběd, jsou už skoro tři hodiny odpoledne - jízda proti větru nás docela vyčerpala. Dáme si kus masa a polívku.

Přestalo poprchat. Vyjždíme opět do víru severního Islandu. Venku je zhruba 8 stupňů, ale změnou směru pohybu přestalo foukat. Vyjždíme opět do kopečků, začíná zase trochu mrholit.

Čeká nás asi 5km výjezdu na kopec, je to příjemné. Pěkně se zahřejeme a nevnímám venkovní nečas. Po výjezdu následuje zákonitě sjezd. Sjezd je dobrý a dlouhý, ale vzhledem k teplotám a vlhkosti je sjezd i poměrně chladnou záležitostí. Dole musím počkat na otca a tak chladnu.

A opět vyjždíme po rovině protivětru. Nyní nás čeká 30km. V podstatě uděláme opět náš dvoučlenný vláček a jedeme. Jde to pomalu, ale přece. Po 7 hodině večer dojedeme k ubytování. V městečku trochu kufrujeme a hledáme, kde najít recepce k ubytování. Nakonec objevíme recepci v blízkém hotelu a ubytování nám přidělí s úsměvem. Po sprše si dáme večer a jdeme se koukat na film.

15. etapa - 3. 7. 2016 - Blönduós - Stadarflot - 81km

Opět vstáváme. Noc byla klidná, otce nic nebolí, takže se oba vyspíme. Ráno jdeme na snídani, ta ale stojí za zlamanou grešii. Poláci, kteří bydlí v hotelu, tak vstávali dříve a všechno nám snědli. Ale nakonec něco málo ukořistíme.

Vyjíždíme okolo tři čtvrtě na deset. Naštěstí je venku docela pěkně a vítr fouká správným směrem. Prvních 20km se nic význačného neděje, jedeme v klidu, sluníčko vychází čím dál tím víc, teplota roste a nám je dobře. Na 25tém kilometru dáme dohodu, že na 60tém km bude přestávka. Jedeme lehce zvlněnou krajinou a doprava drobně houstne.

Na 60tém km má být městečko, ale asi je postavené někde jinde než jedeme, protože místo městečka jsme usedli na mechovou mýtinu vedle cesty. Dáme si sušenky a jablko. Posledních 20km už je lahůdka, řítíme se podél pěkného fjordu.

Do ubytování dorazíme okolo čtvrté odpoledne. Ubytovárka je pěkná a praktická, ale je přeci jenom hotel bez obsluhy. Takže si vezmeme klíček a je to naše. Jediný problém je v tom, že tady není žádné stravování. Hospůdka a obchod je asi kilometr od ubytování po cestě na benzínce. Vydáme se tam a po pár minutách už tlačíme pivo a hambáče. Dobrý to bylo. Nakoupíme zásoby a vydáme se zpět. Večer hraje Island proti Francii. Uvidíme, jak to dopadne.

16. etapa - 4. 7. 2016 - Stadarflot - Borgarbyggd - 91km

Vstávám překvapeně v 8. Myslím jsem si, že je tak 6. Jdeme na snídani. Ze začátku to vypadá, že všechno bude zase vyjedené, ale obnova obsluhy zajistila spousty dalšího jídla.

Vyjíždíme po půl 10. Těsně před odjezdem potkáváme Švédku, která má v plánu Island oběhnout pro nějakou charitu (míněno sama a po vlastních), ale zatím má před sebou asi 1400km. Tak jí přejeme štěstí a vyjíždíme. Doufám, že nebude někde v černé kronice.

Chvilku se vezeme po boční ulici a pak se vracíme na hlavní. Cesta se zvedá a vyveze nás až někde ke 250 výškovým metrům. Tam čekám na otce. Chvilku mám strach, že došlo k nějakému nedopatření, protože se moc neblíží. Ale asi po 10minutách se přiblíží a vypadá zdravě. Mám dokonce čas si i něco počíst v knížce na telefonu. Kopeček, ať se to nezdá, tak pokračuje dál směrem nahoru. Nakonec se dostaneme až k nějakým cca 420m výškovým. Máme za sebou zhruba 20km.

Dalších 20km jedeme víceméně pořád z většího nebo menšího kopečka. Je to velice příjemné. Na 50 km se zastavíme a uděláme si piknik u cesty. Něco málo sušenek, jablko a trochu haribáků. Dalších 20km jedu, jak po másle. Lehký větřík někdy vane i nám do zad. Na 70tém km dáme druhou přestávku u benzínky. Podávají kafe, džus a kolu.

Do cílového města dojíždíme zhruba v půl 6. Nemůžeme prve najít ubytko, tak jsme se zastavili na večeri a objevili, že je to hned vedlejší barák. Dáme pár pivek a jdeme se ubytovat.

Večer ještě provedeme trochu pátrání na Google a zjišťujeme, že z Akranes jede bus tunelem přes fjord směrem k cíli naší cesty. Takže to vypadá, že pojedeme tam, svezeme se pár kiláku busem skrz tunel pod zálivem a vyhneme se tak asi 50km objíždění fjordu. Uvidíme, kde se nám podaří vystoupit.

17. etapa - 5. 7. 2016 - Borgarbyggd - Akranes - Reykjavík - 74km

Vstáváme, dalo by se říci, nedočkavostí. Čeká nás příjemná domácí snídane a opět okolo půl 10 vyjíždíme vstříc novým dobrodružstvím. Plán je dnes jasný, měli jsme dvě možnosti: buď jet okolo fjordu cca 120km, nebo využít tunel (a zcela právoplatně si zkrátit utrpení o nějakých 40km), kterým ale bicykly nesmí. Zvolili jsme druhou možnost. Proto nemíříme

přímo k tunelu, ale do blízkého města u tunelu, které se zve Akranes. Jedeme skoro po větru. Vítr, nebo spíš náš azimut, se stačí jen na zhruba 5km dlouhém objezdu místního fjordiku 10km před Akranes. Provoz je přijatelný, ale mohl by být menší.

Do Akranes dorazíme s metráží cca 40km a okolo 12 hodiny. Zastavíme se na informacích, kde nám milá slečna podá všechny důležité informace, kdy a odkud jede bus. Chytíme ho cca za 10minut. Na zadní části busu je přidělán držák na kola, který si prakticky celý anektujeme. Tašky musí do busu.

Bus jede hned do tunelu a zcela překvapivě nás vyhazuje hned za tunelem, mimo jakoukoliv zastávku, prostě v poli. Výborně, aspoň nás neobírá o drahocenné kilometry. Po vyhození nám zbývá 30km do centra hlavního města.

Asi po 5 ujetých kilometrech jsme svědky začátku policejní honičky. Motocyklista se nechce nechat pokutovat za rychlost a tak nakopne silný stroj a vyjede směrem k hlavnímu městu. Nevěnujeme tomu pozornost až do té doby, kdy po dalších 3km motorka letí v protisměru proti nám a za ní už tři policejní auta místo jednoho. A nutno říci, že policajti se s tím taky nepárou, kličkují protisměrem, předjíždí a dělají, co můžou. Na naší úrovni motocyklista vyměkl a začal policajtům signalizovat, že se vzdává. Policisti ho zastaví, dost nesmlouvavě řidiče povalí na zem a tam ho začnou valchovat.

Dále pokračujeme, bohužel, předměstími města. Pomalu se protloukáme uličkami, cyklostezkami a různými ne úplně ideálními spojnícemi.

Okolo 15 hodiny jsme se dostali opět k domečku, kde Gorbačov a Reagan začali rozklad SSSR. Uděláme oficiální cílové foto a válíme se najíst do stejné pizzerie, kde jsme byli po prvotním příjezdu hlavního města.

O půl 5 se jdeme ubytovat do stejného ubytování jako prve, dáme sprchu, převlečeme se a vyrazíme do víru velkoměsta. První co musím udělat, tak musím Elence koupit pořádného papuchalka. Ten nás pak provází celý zbytek večera. Malý zázrak, že to s námi vydržel a někde jsme ho nenechali. Večer vymeteme asi 6 různých hospod a oba se poměrně řádně picneme. Je potřeba to zapít. Zkusili jsme i místní bramborovou pálenku s příchutí kmínu - no je to hnus velebností. Už vím, co nakoupím příbuzným jako dárek.

18. etapa - 6. 7. 2016 - Reykjavík - Keflavík - 50km

Vstáváme do posledního dne, kdy máme ještě tu milou povinnost jízdy na kole. Venku je krásně. Asi nejpěkněji za celou dobu, co jsme na ostrově. Ráno se jdeme nasnídat do blízké kavárny a pochutnáme si. Obsluha je trochu na houby, ale jídlo mají dobré. Do 11 zevlujeme v pokoji, pak se vydáme na cestu. Ještě si to trochu oddálíme odjezd nákupem dárků a lehkým obědem. Dáme si zas a opět tradiční masovou polívku z jehněčího.

Prvních 15km se opět motáme po cyklostezkách města Reykjavík. Většinou jsou udělané přímo a důmyslně, ale občas si musíme nechat poradit navigací. Přeci jenom jízda v pustině, kde byla jen jedna cesta, byla v navigačním slova smyslu jednodušší. Pak najedeme na hlavní silnici č. 41 směr Keflavík. Krajnice je široká a daří se nám jet obstojně rychle. 5km před cílem se stačíme přímo do městečka, na pivo a brzkou večeři.

Zastávka se děje v thajské restauraci. Obsluha sice opět trochu hapruje, ale nakonec to dáme dohromady a výborně si pochutnáme. Jdeme se ubytovat do Guesthouse Alex. Zde jsme byli i první noc na ostrově.

Otec k večeru vyjíždí ještě na nákup alkoholu, ale ten je nakonec neúspěšný kvůli brzké zavírací době. Místo toho musím koupit 2,5% pivo v supermarketu. Je to obarvená voda... Tímto drobným neúspěchem zakončujeme celou expedici. Zítra už jen sbalit kola do

připravených krabic a můžeme letět domů. Bylo to moc krásné, ale asi nejnáročnější expedice, co jsme do teď absolvovali. Dohromady jsme ujeli 1482 km v 18 etapách.

Epilog - 7. -8. 7. 2016 - Keflavík - Zlín

Náš odjezd začíná ranním balením, všechno jde víceméně jako na drátkách. Rozděláme kola, pobalíme a přebalíme, co je potřeba. Před 12 hodinou všechno zapečetíme a schováme do místnosti na zavazadla.

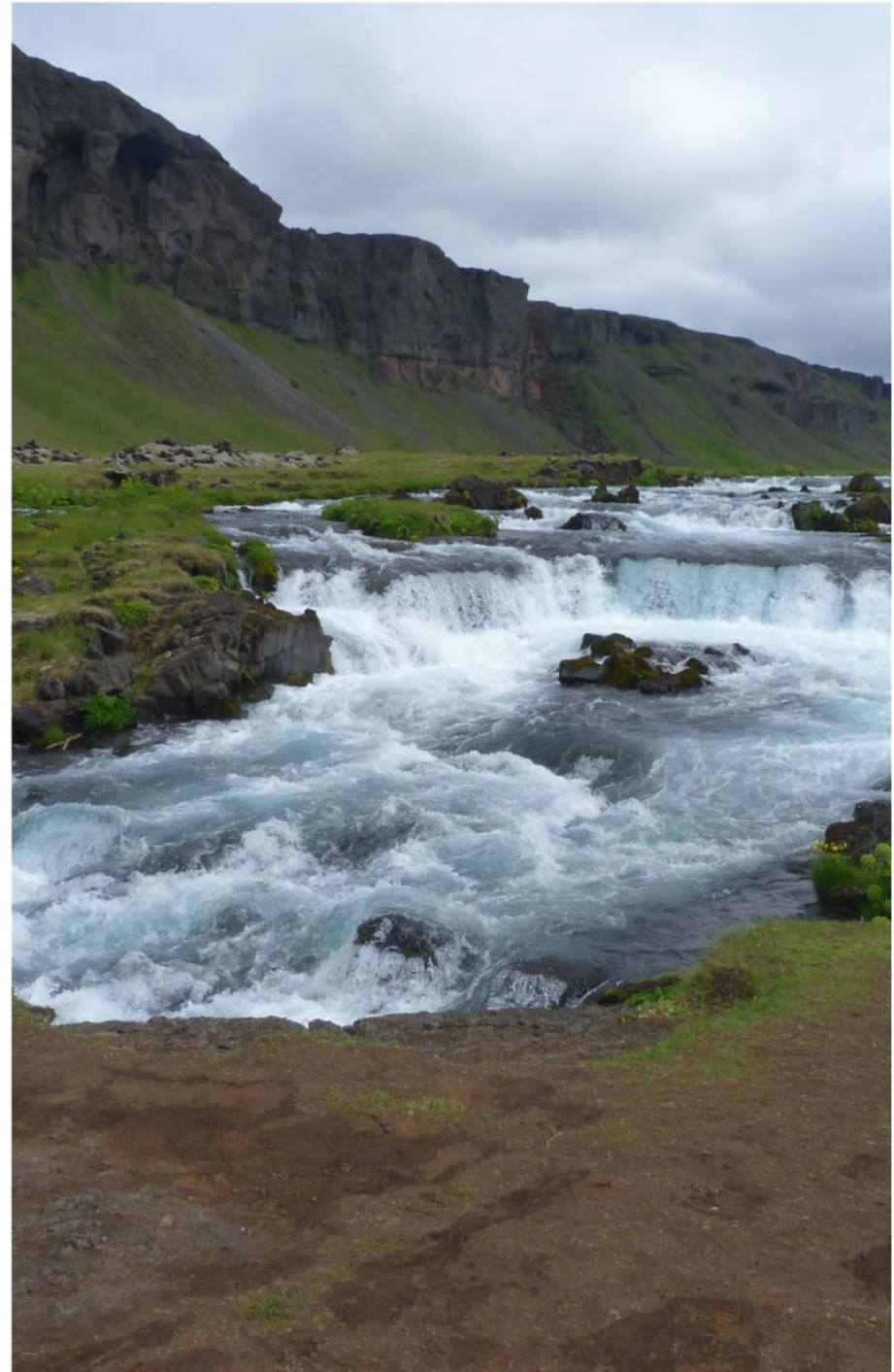
Letadlo nám letí až v noci a nemáme moc nic na práci, takže jdeme pěšky do blízkého městečka Keflavík na oběd. Opět jsme navštívili thajskou restauraci.

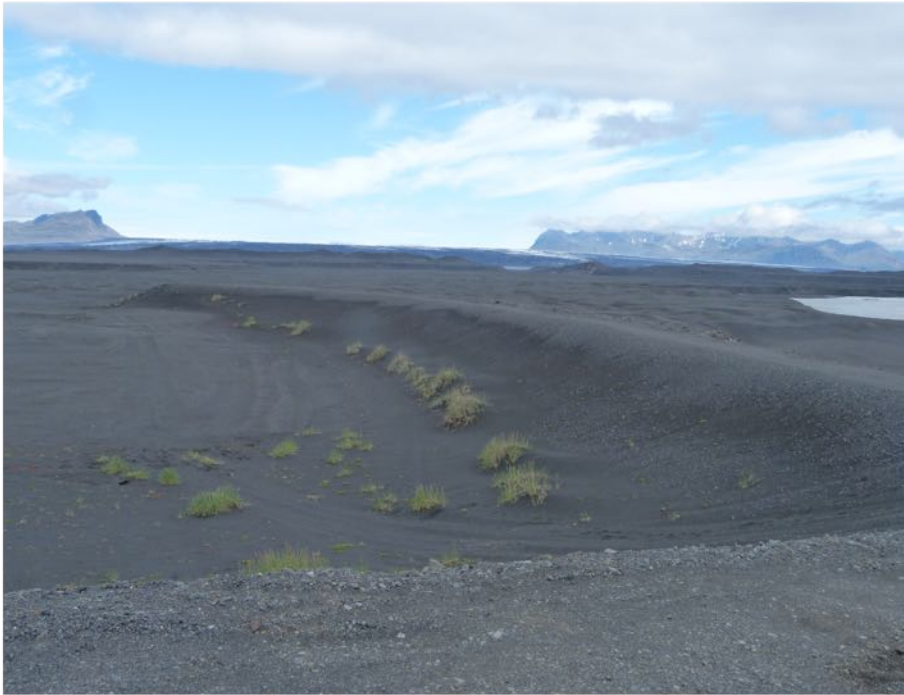
Shuttle na letiště nám jede po druhé hodině. Na letišti máme opět nic moc na práci, takže se asi do 6 válíme na sluníčku na trávě před letištní budovou. Odbavit nás nechají okolo 10 v noci, pak si jdeme sednout na víno a dál čekáme. Finálně odlétáme po 2 hodině ranní islandského času.

Pilot do Mnichova nakopnul vrtule a ještě na poslední chvíli stíháme let do Vídně. Let jsme stihnuli na sekundy přesně a okolo 10 přistáváme ve Vídni. Už jen vyzvednout auto, bedny a zavazadla. Bedny s koly nám bohužel nechali ještě v Mnichově. Ale snad dojedou v následujících hodinách, dnech, týdnech, měsících nebo letech...

Poznámka autora: Díky tati. Bylo to zase a opět super. Sáhli jsme si na dno, i poznali krásu okamžiku. Chvilka jsem to nenáviděl, chvilka miloval. Vítr, počasí, teplotu, kolo, nebe, déšť, slunko nebo třeba jen cestu a asfalt. Ale zvládli jsme to. Nikdy jsem nezažil větší odhodlání, než co jsem viděl v tvých očích v 6 stupních Celsia, ve větru, v mlze a dešti a 30km před Blönduósem. A kolik nadávek na stav věcí ze mě tehdy vyšlo ... Celé to bylo velké. Ale kdo to nezažil, tak neví. Myslím, že je potřeba poděkovat i všem co nám věřili, podpořili nás a čekali na nás doma. Nebylo jich snad málo... Díky moje holky, krásné a moje E+E, a taky díky mami, že jsi Jáju zase pustila – ten chlap jede jak lokomotiva. I když, stejně jako na lokotku Českých drah, musíš na ní občas čekat. Zdar!

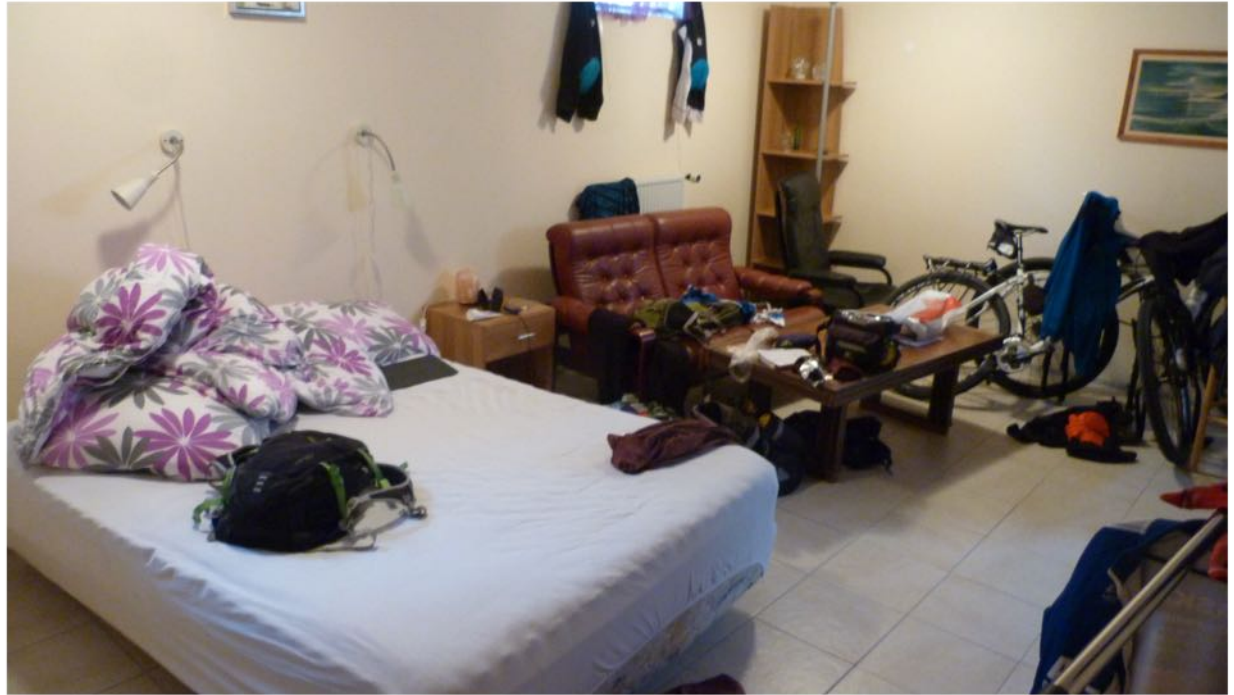

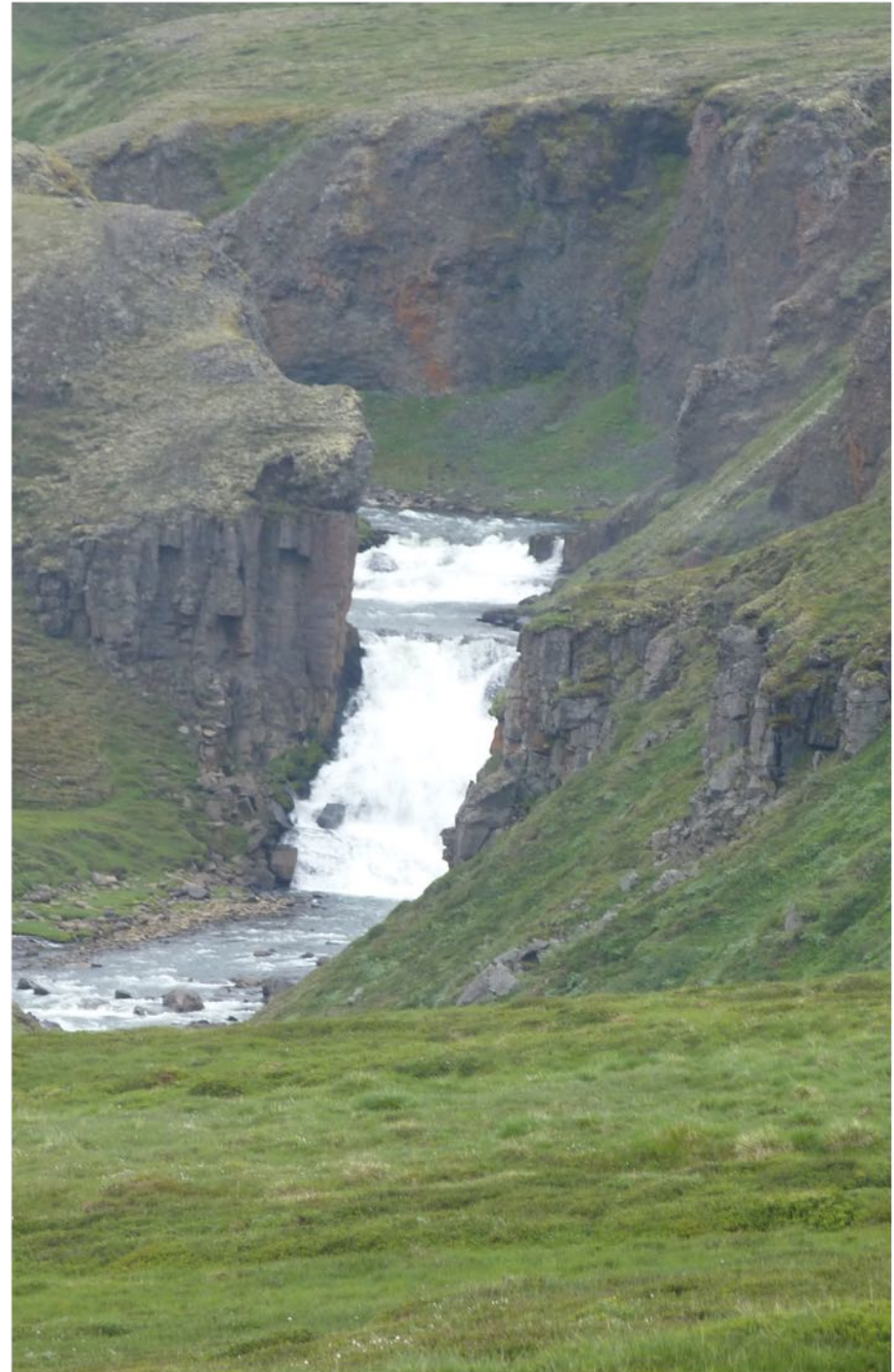

Kola přežila bez ztráty květin ky slunce, déšť, jízdu autobusem i nevalné zacházení.

Majitelé kol taktéž, jak jistě vidíte na obličejích unaveného, ale šťastného autora této knihy těsně po dojezdu do cíle.

Dík všem.
D JH

Drobný dovětek na závěr:
První zářijový víkend jsme s Jirkou opět šlapali na Groessglockner a já jsem vyjel první kopec v pravděpodobně nejrychlejším čase ze všech osmnácti výjezdů - dvě a půl hodiny. Dobře jsme na Islandu potrénovali, dobrá sezóna (3500 najetých km)

